

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Όδος Πατησίων άριθ. 5.

Αί συνδρομαί αποστέλλονται άπ' ευθείας εις Αθήνας διά γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσού κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετά εικόνας, (συνέχ.), μυθιστ. Ε. DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμά, (συνέχ.), μετάφρ. Δμλ. — ΝΥΞ ΕΥΘΥΜΟΣ, έκ τών του Guy de Maupassant, (συνέχεια και τέλος). — Η ΑΡΚΤΟΣ, έκ τών του Ρώσου κόμητος Sollohou, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προσληρωτέα

Έν' Αθήναις φρ. 8 ταίς επαρχίαις 8,50 έν τῷ εξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15. Έν' Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Οί ὀφθαλμοί του προσηλώθησαν ἐπί τῆς νέας· καίτοι δὲ πολλάκις εἶχε παραστῆ εἰς τὰς ὑστάτας στιγμὰς καὶ ἄλλων πολλῶν ψυχορραγούντων, οὐχ ἦττον οὐδέποτε ἴσως εἶχε τοσοῦτον ἐκπλαγῆ ὅσον ἐπὶ τῷ σκληρῷ καὶ σπαραξικαρδίῳ ἐκείνῳ θεάματι.

— "Ω! ἐπιθύρῃσεν, ἡ δυστυχῆς νέα! Εἰς τὴν θέαν τοῦ μοναχοῦ ἡ Ζολάνδη ἐκινήθη ὅπως τείνη τὴν χεῖρά της εἰς τὸν μοναχόν, ἀλλ' ἐπανεπέσεν ἐπὶ τῆς κλίνης ἀδύνατος καὶ ψυχρά.

Τὸ αὐστηρὸν πρόσωπον τοῦ Μαλκράφτ ἐρωτίσθη αἰφνης ὑπὸ θεοῦ ἐλέου.

Δι' ἐνὸς ἐπιτακτικοῦ νεύματος ἔδειξε τὴν νέαν εἰς τοὺς περὶ αὐτόν.

— Ἀφήσατέ με μόνον, κύριοι! εἶπε μετὰ τόνου αὐστηροῦ καὶ μεγαλοπρεποῦς. Ἡ ψυχὴ αὕτη ἀνήκει ἤδη εἰς ἐμέ! . . .

Ὁ Ζιάκ, ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τῇ αὐστηρᾷ συμπεριφορᾷ τοῦ μοναχοῦ, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνεχώρησεν, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ.

Μείνας μόνος, ὁ Μαλκράφτ ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλίνην, ἐκάθισεν ἐπὶ τινος ἔδρας πλησίον αὐτῆς καὶ ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Ζολάνδης.

— Ἐπεθύμησας νὰ μ' ἴδῃς, κόρη μου; εἶπε προσπαθῶν ν' ἀπαλύνη τὴν συνήθως τραχεῖαν φωνὴν του.

— Ναί . . . πάτερ μου . . .

— Περίμενε, τέκνον μου . . . Πρὶν ἢ ἀρχίσῃς νὰ ὀμιλῆς, πῆε ὀλίγον ἐξ αὐτοῦ τοῦ ποτοῦ.

Καί, ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του ἀργυροῦν τι φιαλίδιον, ἔχυσε σταγόνας τινὰς ἐκ τοῦ ἐν αὐτῷ περιεχομένου ρευστοῦ ἐν τινι ποτηρίῳ ἡμιπεπληρωμένῳ ὕδατι.

— Πῆε χωρὶς φόβον . . . τοῦτο θά σοι δώσῃ δυνάμεις, ὅπως δυνήθῃς νὰ ἐξομολογηθῇς.

Καί, πλησίασας τὸ ποτήριον εἰς τὰ χεῖλη τῆς νέας, ἔχυσε βραδέως τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ εἰς τὸ στόμα της.

— Ἀχ! εἶπεν ἡ Ζολάνδη, αἰσθανθεῖσα

μεγίστην ἀναψυχὴν, ἐνῶ τὰ μῆλα τῶν παρειῶν της ἀνελάμβανον τὴν χροιάν των.

— Αἰσθάνεσαι καλλίτερα, κόρη μου; ἠρώτησεν αὐτὴν συμπαθῶς ὁ Μαλκράφτ.

— Ναί . . . ναί . . . πολὺ καλλίτερα.

Ἄλλὰ, ἐξηκολούθησεν ἔντρομος, μὴ μ' ἐγκαταλείψετε, πάτερ μου! μὴ μ' ἐγκαταλείψετε!

— Ὅχι βεβαίως, κόρη μου. . . Θὰ μείνω ἐδῶ ὅσον θέλεις, ἐρ' ὅσον ἔχεις ἀνάγκην τῶν παρηγορητικῶν μου λόγων! Αὐτὸς ὁ Ζιάκ, ὅσῳ ἀτιμος καὶ ἂν ἦνε, δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ μὲ ἀποδιώξῃ. Σοὶ το ὀρκίζομαι!

Ἡ Ζολάνδη, ἀκούσασα τὸν μοναχὸν ὀμιλοῦντα κατὰ τοῦ Ζιάκ, προσήλωσε τὸ βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸν παρετήρει ἐκθαμβῶς.

— Ἦδη, τέκνον μου, ἐπανελάβην ὁ Μαλκράφτ, εἰμὶ ἐτοιμος νὰ σε ἀκούσω.

Μόλις δὲ ἡ νέα ἤρξατο διηγουμένη τὸν βίον της, τὸν θλιβερὸν καὶ πλήρη περιπετειῶν βίον της, αἰφνης διεκόπη ὑπὸ τοῦ Μαλκράφτ.

— Πρῶτον, εἶπε, κόρη μου, πρέπει νὰ μάθω τ' ὄνομά σου.

— Ζολάνδη, πάτερ μου ἀπήντησεν ἡ δέξαι ἡ νέα.

Μόλις ἤκουσε τὸ ὄνομα τοῦτο ὁ Μαλκράφτ ἠγέρθη ὠχρὸς καὶ τρέμων

— Τι ἔχετε, πατερ μου; εἶπεν ἐκκληκτος ἡ νέα.

— Ζολάνδη, εἶπες . . . ἐπκνέλαβε μετὰ φωνῆς τρεμουτῆς.

— Ναί . . . πάτερ μου.

— Καί . . . πόθεν ἔρχεσαι;

— Ἐκ Παρισίων.

— Ἐκ Παρισίων;

— Ναί.

— "Ω! Θεέ μου! εἶπεν ὁ μοναχός.

— Ἄλλὰ . . .

— Δὲν κατῴκεις μίαν οἰκίαν περιτετοιχισμένην πανταχόθεν;

— Ναί . . . ὁδὸς Βιέβρης.

— Ὅδος Βιέβρης . . . αὕτη εἶνε! . . . εἶνε αὕτη! . . .

Καί, γονυπετήσας, ὕψωσε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν.

— "Ω! Ὑψίστε Θεέ! εἶπεν ὁ μοναχός, ἐνῶ δάκρυα ἀφθονὰ ἐκάλυπτον τὰς παρειὰς του, εἶνε μεγάλη καὶ ἀπειρος ἡ ἀγαθότης

σου! . . . Εὐλογημένον εἶη τὸ ὄνομά σου! Θεέ μου.

Ἡ Ζολάνδη παρετήρει ἐκπληκτος τὸν μοναχόν.

— Ἀχ! δυστυχῆς νέα, εἶπεν ὁ Μαλκράφτ, λαθὼν τὴν χεῖρα αὐτῆς συμπαθῶς . . . Πῶς θὰ ἐπκνέλη τὸ μεδίαιμα εἰς τὰ χεῖλη τοῦ ἀτυχοῦς Ὀλιβιέρου!

Τὸ ὄνομα τοῦτο ἀκούσασα προφερόμενον, ἡ Ζολάνδη ἠγέρθη ἐπὶ τῆς κλίνης της.

Ἀζάμψις τις ἐφώτισε τὸ πρόσωπόν της.

— Ὁ Ὀλιβιέρου! . . . ὁ ἀθλιὸς αὐτός Ὀλιβιέρου! . . . ὁ ὅποιος μ' ἐπώλησεν! . . . ὁ ὅποιος μ' ἐπρόδωκε! . . . Μὴ ὀμιλεῖτε πλέον περὶ αὐτοῦ, ἂν θέλετε ν' ἀποθάνω ἐν εἰρήνῃ! . . .

Καὶ ἐπανεπέσε καταβεβλημένη ἐπὶ τῆς κλίνης της.

Ὁ Μαλκράφτ προῦχώρησε πρὸς αὐτήν.

— Μὴ βλασφημῆς, ἀτυχῆς τέκνον! εἶπε διὰ φωνῆς ἠδέϊας ἄμα καὶ εὐσταθοῦς. Μὴ κατηγορῆς ἀνευ λόγου! μὴ καταρᾶσαι ἀνευ ἀποδείξεων! Ὁ Ὀλιβιέρου εἶνε ὁ εὐγενέστερος καὶ ὁ τιμιώτερος τῶν ἀνθρώπων. Δὲν ἔπαυσε ποτε τοῦ νὰ σ' ἀγαπᾷ . . . πάντοτε ὑπῆρξεν ἀξίος τοῦ ἐρωτός σου! . . .

— Αὐτός! . . . εἶπεν ἡ Ζολάνδη, καὶ πῶς; . . . Ἀχ! ὅταν σὰς διηγηθῶ τὰ πάντα, πάτερ μου, τότε θὰ κρίνετε . . .

Βαθὺς στεναγμὸς διέκοψεν αὐτήν.

— Τὰ πάντα γνωρίζω, κόρη μου.

— Σεῖς; εἶπεν ἡ Ζολάνδη.

— Ἀκουσον, ὁ ἀνθρώπος, ὁ ὅποιος σοὶ ἔδωκε τὴν καρδίαν του, δὲν εἶνε ἀξίος τοσοῦτου μίσους.

— Ἀχ! συγγνώμην, πάτερ μου, ἂν ἀμφιβάλλω ἐτι εἰς τοὺς λόγους σὰς, εἰς τοὺς ὁποίους, ἄλλως τε, ἔπρεπε νὰ ἔχω πεποιθήσιν. Ἀλλὰ συνειθίσασα εἰς τὸν δόλον καὶ τὴν ἀπάτην, εἰς τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ἀτιμίαν, ἀποροῦσα ἐρωτῶ ἑμαυτὴν μὴ καὶ σεῖς εἴθε ἐξ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι τοσοῦτον ἀσπλάγγχνως μὲ κατετυράνησαν!

Βαθεῖά τις λύπη ἀπεικονίσθη εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Μαλκράφτ.

— Ναί! . . . ἐνοῶ, εἶπεν, ἡ δυστυχία σὲ καθιστᾷ δὺςπιστον . . . ἀλλὰ θεώρησόν με κατὰ πρόσωπον! . . . καὶ εἰπὲ ἂν ὀμοιάζω πρὸς ἀπατεῶνα.

Ἡ Ζολάνδη παρατήρησεν ἐπὶ μακρὸν τὸν μοναχὸν, οὐτινος τοὺς τροχθεὶς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου καθίστα πρᾶτος καὶ ἡρέμους ἢ ἐντελῆς γαλήνη τῆς συνειδήσεως, καὶ πάραυτα ἡσθάνθη τὴν καρδίαν τῆς πλήρη ἐμπιστοσύνης καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε φωνὴν λέγουσαν αὐτῇ ὅτι ὁ Μακκράφτ δὲν ἐφεύδετο.

— Λέγετε, πατερ μου, λέγετε, εἶπεν ἡ δέω. . . σὺ πιστεύω . . . ἄλλως τε, ἂν ψευσθῆτε εἰς μίαν θνήσκουσιν, μίαν ἡμέραν ὁ Θεὸς θά σὺς το ἀποδώσῃ.

— Δὲν θ' ἀποθάνῃς, Ζολάνδη, διότι ἡ ἀλήθεια, τὴν ὁποίαν θ' ἀκούσῃς ἀπὸ τῆς χεῖλι μου, θά σοι μεταδώσῃ νέαν ζωὴν.

Καὶ τότε ὁ μοναχὸς διηγήθη αὐτῇ ὅλα τὰ παρελθόντα συμβάντα τὸν ἀπελπισμὸν τοῦ Ὀλιβιέρου, τὰς πρὸς ἀνεύρεσιν αὐτῆς ματαίαις προσπάθειαις του, τὴν ἀπόπειραν τῆς κατ' αὐτοῦ δολοφονίας καὶ τέλος πανθ' ὅσα οἱ ἀναγκῶσαι ἡμῶν γνωρίζουσιν ἤδη.

Καὶ καθ' ὅσον διὰ τῶν λόγων τοῦ Μακκράφτ ἀπεδεικνύετο ἡ ἀθωότης τοῦ Ὀλιβιέρου καὶ ὁ πρὸς αὐτὴν ἀπειρος καὶ εὐλικρινὴς ἔρωσ του, ἐπὶ τοσοῦτον ἀνέλφραστός τις χαρὰ ἐζωγράφετο ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Ζολάνδης, ἡ δὲ ὄψις τῆς ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἠλλοιοῦτο παραδόξως.

Ὅτε ὁ Μακκράφτ ἐτελείωσε, δάκρυα θαλερὰ κατέκλυσαν τοὺς ἄλλοτε ζωηροὺς ὀφθαλμοὺς τῆς.

— Ἄχ! πάτερ μου . . . πάτερ μου! εἶπεν ἡ Ζολάνδη ἐπὶ τέλους, πράγματι οἱ λόγοι σὰς μοὶ μετέδωκαν νέαν ζωὴν! . . . Ἄχ! ἀγαπητέ μου Ὀλιβιέρε! . . . ἀράγε θά με συγχωρήσῃς ποτέ; . . .

— Πλὴν, προσφιλῆς μου κόρη, ἐπανελάθεν ὁ μοναχός, πῶς, ἀφοῦ ἀπαξ διέφυγες τῶν χειρῶν τοῦ Ζιάκ, εὐρίσκεσαι ἤδη ἐν τῷ μεγάρῳ του;

Τότε καὶ ἡ Ζολάνδη διηγήθη τῷ μοναχῷ πῶς περιέπεσαν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Νασίμ καὶ πῶς οὗτος, ἐξ ἀπροσδοκῆτου ὅλως συμπτώσεως, ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Ζιάκ.

Ὁ Μακκράφτ ἠκροῖτο αὐτῆς μετὰ προσοχῆς.

— Εἰς ὅλα ταῦτα βλέπει τις προφανῶς τὸν δάκτυλον τοῦ Θεοῦ, εἶπεν ὅτε ἡ Ζολάνδη ἐτελείωσε. Ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ ἰδῶμεν τὸν Ὀλιβιέρου.

— Εἶνε λοιπὸν ἐδῶ;

— Σοὶ το εἶπον . . . εἶνε εἰς Λανζαί . . . μετὰ τοῦ Ζεβάν.

— Πῶς θὰ κάμωμεν λοιπὸν;

— Ἡ ὑπόθεσις εἶνε δύσκολος, ἀλλ' ὄχι καὶ ἀδύνατος. Ἐν πρώτοις εἶνε ἀναγκαῖον νὰ νομίζῃ ὁ Ζιάκ ὅτι εἶσαι πάντοτε ἀσθενής, ν' ἀποδιώξωμεν δὲ ἀπὸ νοῦν του πᾶσαν ἰδέαν ἀναρρώσεως. . . Τοῦτο δὲ θά μας χρησιμεύσῃ καὶ ὡς πρόσκαις ὅπως ἐπανεέλθω μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο θά ἰδῶ τὸν Ὀλιβιέρου καὶ τὸν Ζεβάν καὶ θὰ συννενοθῶ μετ' αὐτῶν. Μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς μου, καθ' ἣν θά σοι διακοινώσω τὴν ἀπόφασίν μας, δέου

εἰς τὸν Ὑψιστον καὶ ἔλπιζε! ἔλπιζε πάντοτε! . . .

— Καὶ ὁ πατὴρ μου, ὁ δυστυχὴς πατὴρ μου τί ἀπέγεινε;

— Πρῶτον εἶνε ἀνάγκη νὰ προσπαθῶμεν νὰ σε ἀποσπάσωμεν ἀπὸ τοὺς ὄνυχας αὐτοῦ τοῦ δαίμονος τοῦ Ζιάκ καὶ ἔπειτα νὰ σκεφθῶμεν περὶ τοῦ πατρός σου. Τώρα θὰ ἐπανεέλθω εἰς τὴν μονὴν καὶ κατόπι θὰ μεταβῶ εἰς Λανζαί ὅπως ἀνακοινώσω εἰς τὸν Ὀλιβιέρου τὴν χαρμόσυνον εἰδησιν τῆς ἀνευρέσεώς σου καὶ συσκεφθῶμεν περὶ τῆς ἀπελευθερώσεώς σου.

— Ἄχ! πάτερ μου! . . . εἶπεν ἡ Ζολάνδη.

— Πρὸ πάντων ὅμως πρέπει νὰ ἔχῃς φρόνησιν. . .

— Θὰ προσπαθῶ . . . ἂν καὶ ἡ εὐτυχία μου ἦν πολὺ μεγάλη.

— Καὶ νὰ προσπαθῆσῃς νὰ κάταστήσῃς αὐτὴν ἔτι μεγαλειότεραν, κρύπτουσα ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν ἐχθρῶν σου τὴν ἐλπίδα, ἡ ὁποία ἐχαροποιήσε τὴν καρδίαν σου.

— Ναί, σὰς ἐννοῶ, πάτερ μου.

— Σκέφθητι ὅτι εἰς αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἡ ἐλευθερία σου καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ὀλιβιέρου.

— Τοῦ Ὀλιβιέρου! . . .

— Ναί . . . δὲν σκέπτεσαι ὅτι, ἐν περιπτώσει ἀποτυχίας, ἀδύνατος ὢν ὡς ἐκ τῶν πληγῶν του καὶ τῆς λύπης του, δὲν θὰ δυνήθῃ ἐπὶ πολὺ ν' ἀνθέξῃ;

— Ὡ! . . . θέλω νὰ ζήσῃ, πάτερ μου . . . νὰ ζήσῃ διὰ νὰ με ἀγαπᾷ . . . ὅπως ἐγὼ τον ἀγαπῶ.

— Τότε, κόρη μου, προσπάθησον νὰ προσποιηθῇς . . . δέου εἰς τὸν Ὑψιστον νὰ σοι δώσῃ αὐτὴν τὴν δύναμιν καὶ περιμένε τὰ πάντα ἐκ τοῦ ἔρωτος τοῦ Ὀλιβιέρου καὶ τῆς φιλίας μας. Θάρρος, Ζολάνδη, θάρρος! . . . αὔριον ἢ μεθαύριον θὰ ἐπανεέλθω. Ἄ! . . . ἐλησμόνησα . . . Φύλαξε αὐτὸ τὸ ρευστόν . . . εἶνε πολύτιμον φάρμακον, τὸ ὁποῖον θά σοι ἀποδώσῃ τὰς δυνάμεις σου.

Καὶ ἐναπέθηκε τὸ φιαλίδιον ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς Ζολάνδης.

— Τώρα, τέκνον μου, ἀναχωρῶ! . . .

Καί, θλίψας συμπαθῶς τὴν χεῖρα τῆς νέας, ἐξῆλθεν, ἀφήσας αὐτὴν βαυκαλιζομένην ὑπὸ χρυσοπτέρων καὶ γλυκυτάτων ἐλπίδων.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΑΕΣΙΑΝΑΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ὁ Μωζιρόν, κατὰ τὸ σῆμα, ἐξήτασε τὰς σινδόνας τῆς κλίνης καὶ τὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου· εἶδε μὲν τὴν τεθρασμὴν ὑαλον, ἀλλ' ἐσκέφθη ὅτι εἶχε θραύσει αὐτὴν ὁ δουλὲς ἐν τῇ ὀργῇ του.

— Ἄ! Μωζιρόν, ἀνέκραξεν ὁ Σχομβέργ, κατεπαγῶθης ἤδη, ὥστε δὲν λέγεις λέξιν; Ἐὰν τοῦτο συνέβη, στέναξον τοῦλάχιστον,

ὅπως ἡξεύρωμεν τί νὰ πράξωμεν καὶ νὰ σ' ἐκδικήσωμεν.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Μωζιρόν. Ἄπ' ἐναντίας, ἡ ἀρκτος μου εἶναι ἡσυχος καὶ ἐντελῶς ἐξημερωμένη.

Ὁ δουλὲς ὑπεμεδίδασεν ἐν τῷ σκότει. Ὁ δὲ Μωζιρόν, χωρὶς καὶ νὰ χαριεῖται τὸν πρίγκηπα, ὅπερ ἦτο ἡ ἐλαχίστη εὐπρέπεια, τὴν ὁποίαν ὤφειλε πρὸς τοιοῦτον ἀρχοντα, ἀπῆλθε καὶ ἐκλείδωσε τὴν θύραν.

Ὁ πρίγκηψ, ἀφοῦ ἐπαυσε ὁ τριγμὸς τοῦ κλειθροῦ, ὑπεντοθόρισε:

— Κύριοι, προφυλάχθητε, διότι ἡ ἀρκτος εἶναι πονηρότατον ζῷον.

ΜΘ'

Διάβολε!

Ὁ δουλὲς, μείνας μόνος καὶ γινώσκων ὅτι εἶχε τοῦλάχιστον μίαν ὄραν ἡσυχίας, ἐξῆγαγε καὶ ἐξετύλιξε τὴν μεταξίνην κλίμακα, ἐξήτασε πάντα δεσμὸν αὐτῆς καὶ ἐδοκίμασε τὴν στερεότητα τῶν βαθμιδῶν ἐπιμελῶς καὶ λεπτομερῶς.

— Εἶναι καλὴ, εἶπεν, ἐπομένως δὲν μοι ἔδωκαν αὐτὴν, ὅπως κρημνισθῶ καὶ συντριβῶ. Τὸ μῆκος τῆς εἶναι ἀρκετόν, διότι ἀριθμῶ τριακοντα καὶ ὀκτώ βαθμιδας, ἀφισταμένας ἀλλήλων ἀνά δέκα καὶ πέντε δακτύλους.

Ἐμεινε πρὸς στιγμὴν σκεπτικός.

— Ἄ! φρονῶ, εἶπεν, ὅτι μοὶ ἀποστῆλθουσιν αὐτὴν οἱ καταραμένοι εἰνούμενοι, οἱ ὁποῖοι θά με ἀφήσωσιν ν' ἀναρτήσῃ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου, ἐνῶ δὲ θὰ κατέρχομαι, θέλουσι κόψει τὰ ἄνω ἄκρα αὐτῆς· ἰδοὺ ἡ παγίς.

Σκεφθεὶς ὅμως ἐκ νέου:

— Ἄ! ὄχι, εἶπε, δὲν εἶναι δυνατόν, διότι δὲν εἶναι τόσον μωροί, ὥστε νὰ πιστεύσωσιν, ὅτι θέλω κινδυνεύσει νὰ κατέλθω, χωρὶς νὰ φράξω προηγουμένως τὴν θύραν, ὅτε θὰ ἔχω τὸν καιρὸν ν' ἀποδράσω μέχρι οὗ καταρρίψωσιν αὐτὴν. Τοῦτο ἐγὼ θὰ ἐπραττον, ἐὰν ἀπεφάσιζον νὰ δραπετεύσω. Πῶς ὅμως ὑπέθεσαν, ὅτι θὰ πιστεύσω εἰς τὴν ἀθωότητα ταύτης τῆς κλίμακος, τῆς εὐρισκομένης ἐντὸς ἐρμαρίου τῆς βασιλείσεως τῆς Ναβάρρας; Διότι, ἐπὶ τέλους, τίς ἕτερος, πλὴν τῆς ἀδελφῆς μου, ἡ δύνατο νὰ γνωρίζῃ τὴν ὑπερβολὴν τῆς κλίμακος; Ἄς ἰδῶμεν, ἐξηκολούθησε, τίς εἶναι ὁ ἐπίστέλλων μοὶ φίλος; Τίς εἶναι ὁ φίλος τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιού, ὁ γινώσκων τόσον καλῶς τὰ ἐρμαρία τῶν δωματίων μου ἢ τῶν δωματίων τῆς ἀδελφῆς μου;

Ὁ δουλὲς μόλις εἶχε συμπληρώσει τὸν συλλογισμὸν του, τὸν ὁποῖον ἐθεώρει ἀκριβέστατον, ὅτε, ἐπαναλαβὼν τὴν ἀνάγκωσιν τῆς ἐπιστολῆς, ὅπως προσπάθησεν ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν γραφὴν, συνέλαβεν αἰφνης μίαν ἰδέαν.

— Ὁ Βουσύ! ἀνέκραξε.

Τῷ ὄντι, ὁ Βουσύ, τὸν ὁποῖον τόσαι δέσποιναι ἐλάτρευον, τὸν ὁποῖον ἡ βασιλίσσα τῆς Ναβάρρας ἐθεώρει ἥρωα, καὶ ἦτις, ὡς ὁμολογεῖ εἰς τὰ Ἀπομνημονεύματά της, ἐξέπεμπε κραυγὰς φρίκης, ὡσάκις ὁ Βουσύ

έμονομάχει, ὁ ἐχέμυθος καὶ ἔμπειρος εἰς τὴν ἐπιστήμην τῶν ἐρμαρίων Βουσὺ δὲν ἦτο, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὁ μόνος τῶν φίλων του, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ὁ δούξ ἠδύνατο πραγματικῶς νὰ βασισθῆ; Αὐτός, λοιπόν, θὰ εἶχε στείλει τὴν ἐπιστολήν.

Ἡ ἀμνηχανία τοῦ πρίγκηπος ἠῤῥξηση.

Τὰ πάντα συνέτρεχον νὰ πεισῶσι τὸν δοῦκα, ὅτι ὁ Βουσὺ εἶχε γράψει τὴν ἐπιστολήν. Ὁ δούξ δὲν ἐγίνωσκε πάντα τοὺς λόγους, ἔνεκα τῶν ὁποίων ὁ εὐπατρίδης του ἔδει νὰ ἦναι δυσηρεστημένος κατ' αὐτοῦ, διότι ἠγνῶσι τὸν πρὸς τὴν Ἀρτέμιδα Μεριδὸρ ἔρωτά του, τὸν ὁποῖον ὁμῶς ὀλίγον ὑπώπτευε διότι ὤφειλε νὰ ἐνοῆ, ὅτι, ὡς αὐτὸς εἶχεν ἐρασθῆ τῆς Ἀρτέμιδος, ὁμοίως ὁ Βουσὺ δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἴδῃ, χωρὶς νὰ ἐρασθῆ αὐτῆς· πλὴν ἡ μικρὰ αὕτη ὑπόνοια διεσκεδάζετο πρὸ τῶν πιθανοτήτων. Ὁ ἐντιμὸς χαρακτῆρ του δὲν ἐπέτρεπε τῷ Βουσὺ νὰ μὲν ἄπρακτος, ἐνῶ ὁ κύριός του ἐδεσμεύετο· θὰ εἰλκυσθῆ ὑπὸ τοῦ ριφοκινδύνου τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ ἠθέλησε νὰ ἐκδικηθῆ τὸν δοῦκα, κατ' ἰδίον του τρόπον, ἤτοι ἀποδίδων αὐτῷ τὴν ἐλευθερίαν. Ἀναμφιβόλως, ὁ Βουσὺ εἶχε γράψει τὴν ἐπιστολήν, ὁ Βουσὺ περιέμενε αὐτόν.

Ὁ πρίγκηψ, ὅπως κρατῶν τὴν πεποιθισίαν του, ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ εἶδεν ἐν μέσῳ τῆς ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἀνυψουμένης ὀμίχλης, τρεῖς ἐπιμήκεις σκιάς, αἵτινες θὰ ἦσαν ἵπποι, καὶ δύο πασσάλους, αἵτινες θὰ ἦσαν ἄνδρες.

Οἱ δύο ἄνδρες θὰ ἦσαν ὁ Βουσὺ καὶ ὁ πιστὸς του Ὁδουίνος.

— Ὁ πειρασμὸς εἶναι ἀκατανίκητος, ἐψιθύρισε ὁ δούξ, καὶ ἡ παγίς, ἐὰν ἦναι τοιαύτη, ἔχει στηθῆ τεχνηέντως, ὥστε δὲν θὰ καταισχυθῶ, ἐὰν ἐμπέσω εἰς αὐτήν.

Ὁ Φραγκίσκος παρετήρησε διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ κλειθροῦ τῆς αἰθούσης καὶ εἶδε, ὅτι δύο μὲν τῶν φυλάκων του ἐκοιμῶντο, δύο δ' ἕτεροι ἐπαιζον ζατοίκιον.

Ἔσβεσε τὸ ἐν τῷ θαλάμῳ του φῶς, εἶτα δ' ἠνέφξε τὸ παράθυρον καὶ ἔκυψεν ἐκτὸς αὐτοῦ.

Ἡ ἄβυσσος, τὴν ὁποίαν ἐπειράτο νὰ βυλιδσκοπήσῃ διὰ τοῦ βλέμματος, εἶχε καταστῆ ἐπιφοβωτέρα, ἔνεκα τοῦ σκότους.

Ἐπεχώρησεν.

Ἄλλ' ὁ ἐλεύθερος ἀήρ καὶ τὸ ἀνοικτὸν πεδῖον παρέχουσι τοιαῦτα θέλητρα εἰς τὸν αἰχμάλωτον, ὥστε ὁ Φραγκίσκος, εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐφαντάσθη, ὅτι ἀπεπνίγετο.

Τόσον δὲ ζωηρὸν ὑπῆρξε τοῦτο τὸ αἰσθημα, ὥστε ἡ ἀηδία τῆς ζωῆς καὶ ἡ πρὸς τὸν θάνατον ἀδιαφορία διήλθε διὰ τοῦ πνεύματός του.

Ὁ πρίγκηψ, ἐκπλαγεῖς, ἐφαντάσθη, ὅτι ἀνελάμβανε θάρος.

Ἐπωφεληθεὶς δὲ τῆς, στιγμαίας ἐκείνης ἐξάψεως, ἤρπασε τὴν μεταξίνην κλίμακx, προσήρμωσεν εἰς τὸ παράθυρον τὰ ἄνω ἄκρα αὐτῆς, διὰ τῶν προσδεδεμένων σιδηρῶν ἀγκίστρων τῆς, ἀπέφραξε τὴν θύραν ὡς κάλλιον ἠδύνατο, καὶ πεπεισμένος ὅτι ἀπητείτο τοῦλάχιστον χρονικῶν

διάστημα δέκα λεπτῶν πρὸς κατανίκησιν τοῦ παρεμβληθέντος τούτου ἐμποδίου, δῆλα δὴ μείζων χρόνος ἢ ὅσος ἦτο ἀναγκαῖος, ὅπως κτέλλῃ τὴν κλίμακα, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ παράθυρον.

Προσεπάθησε νὰ ἐπανίδη τοὺς ἵππους καὶ τοὺς ἄνδρας, ἀλλ' οὐδὲν διέκρινε.

Πλὴν ἀστραπῆ διέσχισε στιγμιαίως τὸ ἐπικρατοῦν πυκνὸν σκότος καὶ ἐφάνη εἰς τὸν δοῦκα, ὅτι οἱ ἄνδρες, τοὺς ὁποίους ἀνεζήτει, παρέμενον εἰς τὸν τάφρον, ὑπὸ τὸ παράθυρον.

Ἠκούσθη χρεμετισμὸς ἵπου, ἐπομένως ὁ δούξ δὲν ἀμφέβαλλε πλέον, ὅτι περιεμέμετο.

Ἔσεισε, λοιπόν, τὴν κλίμακα, ὅπως βεβαιωθῆ, ὅτι ἦτο ἀσφαλῶς προσδεδεμένη, διεσκέλισε τὸ παράθυρον καὶ ἔθεσε τὸν ἕτερον τῶν ποδῶν ἐπὶ τῆς πρώτης βαθμίδος τῆς κλίμακος.

Εἶναι ἀπερίγραφτος ἡ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν κατέχουσα τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἀγωνία, εὐρισκόμενου μεταξὺ εὐθραύστου ἐκ μεταξὺς νήματος ἀντὶ παντός ὑποστηρίγματος καὶ τῶν περὶ θανάτου ἀπειλῶν τοῦ ἀδελφοῦ του.

Μόλις ὁμῶς ἔθεσε τὸν πόδα ἐπὶ τῆς πρώτης ἐκ ζύλου βαθμίδος, ἐνόησεν ὅτι ἡ κλίμαξ, ἀντὶ νὰ ταλαντεύηται καὶ νὰ περιστρέφηται, ἔμενε ἀκίνητος.

Ἦτο φίλος ἢ ἐχθρὸς ὁ κρατῶν τὰ κάτω ἄκρα αὐτῆς; Περιέμενον αὐτόν πρὸ τῆς τελευταίας βαθμίδος ἀνοικταὶ ἢ ὀπλισμένοι χεῖρες;

Ἀκατάσχετος τρόμος κατέλαβε τὸν Φραγκίσκον, ὥστε ἐκρατεῖτο εἰσέτι, διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρός, ἀπὸ τοῦ παραθύρου καὶ μάλιστα ἐκινήθη νὰ ἐπιστρέψῃ ἐντὸς τοῦ δωματίου.

Θὰ ἐλεγέ τις, ὅτι τὸ περιμένον τὸν πρίγκηπα ἀόρατον πρόσωπον ἐμάντευσε τὰ διανοήματα αὐτοῦ, διότι ταῦτοχρόνως ἀσθενῆς καὶ ὀμαλῆ δόνησις, οὕτως εἰπεῖν παρότρυνσις τῆς μεταξὺς, ἀφίκετο μέχρι τῶν ποδῶν τοῦ πρίγκηπος.

— Ἴδού ὅτι κρατοῦσι κάτωθεν τὴν κλίμακα, εἶπε, δὲν θέλουσι, λοιπόν, νὰ πέσω. Ἐμπρός, θάρρος.

Ἐξηκολούθησε δὲ νὰ καταβαίνει εὐχερῶς, διότι οἱ κρατοῦντες τὴν κλίμακα ἐφρόντιζον ν' ἀπομακρύνωσιν αὐτὴν τοῦ τοίχου, ὅπως μὴ προσκόπτωσιν οἱ πόδες του.

Ὁ δούξ ἀφέθη νὰ ὀλισθαίνει ταχὺς ὡς βέλως, κρατούμενος μᾶλλον διὰ τῶν χειρῶν, τὰς ὁποίας εἶχε τυλίξει διὰ τοῦ μανδύου του, ἢ στηριζόμενος ἐπὶ τῶν βαθμίδων, διὰ τῶν ποδῶν του.

Αἶφνης, ἀντὶ νὰ πατήσῃ τὸ ἔδαφος, τὸ ὁποῖον ὀρμεμφύτως ἠσθάνετο ἐγγὺς τῶν ποδῶν του, ἠρπάγη εἰς τὰς ἀγκάλας ἀνδρός, ὅστις τῷ ἐψιθύρισε εἰς τὸ οὖς ταύτην μόνην τὴν λέξιν:

— Ἐσώθητε.

Ὁ λαβὼν τὸν πρίγκηπα ἔφερεν αὐτόν ὑπὸ τὸ ἀπέναντι τείχισμα τῆς τάφρου, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὁποῖου ὑπῆρχεν ἕτερος ἀνήρ, ὅστις ἠγειρεν αὐτόν, ἀφοῦ δ' ἠγειρεν ἐπίσης τὸν σύντροφόν του, ἔτρεξε, κεκυφῶς ὡς γέρον καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ

τῶν ἐτέρων δύο συντρόφων του, μέχρι τοῦ ποταμοῦ. παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ὁποῖου ὑπῆρχον οἱ ἵπποι, τοὺς ὁποίους ὁ Φραγκίσκος εἶχεν ἴδει.

Ὁ πρίγκηψ ἐνόησεν, ὅτι δὲν ὑπῆρχε καιρὸς ὑποχωρήσεως καὶ ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὴν διάκρισιν τῶν σωτήρων του.

Ἔσπευσε, λοιπόν, πρὸς ἓνα τῶν ἵπων καὶ ἵππευσεν, ἐνῶ οἱ σύντροφοὶ του ἔπρατον ὁμοίως.

Ἡ δ' αὐτῆ φωνή, ἣτις εἶχε λαλήσει αὐτῷ χαμηλοφῶνως, ἐπανελάθεν ἐπίσης λακωνικῶς:

— Κεντῆσατε.

Οἱ τρεῖς ἵππεῖς ἀπήλθον, τρέχοντες ἀπὸ ρυτῆρος.

Ἐχει καλῶς μέχρι τοῦδε, ἐσκέπτετο ὁ πρίγκηψ, ἄς ἐλπίσωμεν δ' ὅτι τὸ τέλος τῆς ἐπιχειρήσεως δὲν θέλει διαψεύσει τὴν ἀρχὴν αὐτῆς.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, ἀνδρείε μου Βουσὺ, ἐψιθύριζε λίαν ταπεινῆ τῇ φωνῇ ὁ πρίγκηψ πρὸς τὸν δεξιόθεν αὐτοῦ καὶ μέχρι τῆς ρινὸς κεκαλυμμένον σύντροφόν του.

— Κεντᾶτε, ἀπάντησεν αὐτός, ἐνῶ πρῶτος αὐτὸς ἔδιδε τὸ παραδειγμα, ὥστε οἱ τρεῖς ἵπποι ἔτρεχον ὡς φαντάσματα.

Ἀφίκοντο μέχρι τῆς μεγάλης τάφρου τῆς Βασιτίλλης, τὴν ὁποίαν οἱ ἐνωτικοὶ εἶχον ζευξεί, τὴν προτεραιάν, διὰ προσωρινῆς γεφύρας, μὴ θέλοντες νὰ ἦναι διακεκομμένη ἢ μετὰ τῶν φίλων των συγκοινωνία.

Οἱ τρεῖς ἵππεῖς διηυθύνθησαν πρὸς τὴν Σχιαραντῶν.

Αἶφνης ὁ πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ πρίγκηπος ἵππεὺς ἐπήδησε τὴν τάφρον καὶ διηυθύνθη ὀρμητικῶς πρὸς τὰς Βιγκέννας, ἀπευθύνας πρὸς τὸν πρίγκηπα ταύτην μόνην τὴν λέξιν:

— Ἐλθετε.

Ὁ πρὸς τ' ἀριστερὰ ἵππεὺς ἐμιμήθη αὐτόν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν.

Τὸ εὐγενὲς ζῶον τοῦ πρίγκηπος, χωρὶς νὰ ὀδηγηθῆ διὰ τοῦ χαλινοῦ ἢ τῶν περυσιστήρων, ἐμιμήθη μετὰ τῆς αὐτῆς ὀρμῆς τοὺς ἐτέρους δύο ἵππους, εἰς δὲ τὸν μετὰ τὴν ὑπέρβασιν τοῦ ἐμποδίου χρεμετισμὸν του ἀνταπεκρίθησαν ἕτεροι πολλοὶ χρεμετισμοὶ ἐκ τοῦ βάθους τοῦ δάσους.

Ὁ ἵππεὺς ἠθέλησε νὰ κρατήσῃ τὸν ἵππὸν του, φοβηθεὶς μήπως ὀδηγεῖτο εἰς ἐνέδραν.

Ἦτο ὁμῶς λίαν ἀργά, διότι ὁ ἵππος ἔβαινε τόσον ὀρμητικῶς, ὥστε δὲν ἐχαλιναγωγεῖτο πλέον· οὐχ ἦττον· ἰδὼν τοὺς συντρόφους του βραδύναντας τὸν δρόμον των, ἐβράδυνεν ἐπίσης αὐτὸς καὶ ὁ Φραγκίσκος εὐρέθη ἐντὸς ἐπεψιλωμένου μέρους τοῦ δάσους, ὅπου ὀκτῶ ἕως δέκα ἐφιπποὶ ἄνδρες, στρατιωτικῶς παρετεταγμένοι, ἐφωτιζόντο ὑπὸ τῆς ἀντανακλάσεως τῶν ἐπαργυρουσῶν τοὺς θώρακας αὐτῶν ἀκτίων τῆς σελήνης.

— Ὡ! ὦ! εἶπεν ὁ πρίγκηψ, τί τοῦτο σημαίνει, κύριε;

— Διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ ἐρωτῶμενος, σημαίνει, ὅτι ἐσώθημεν.

— Ὑμεῖς, Ἐρρίκε, ἀνεφώνησεν ὁ δούξ δ' Ἀνζιού, ὑμεῖς ἐλευθερωτῆς μου ;

— Αἶ ! εἶπεν ὁ Βεαρνός, διατί ἐκπλήττεσθε, δὲν εἴμεθα σύμμαχοι ;

Εἶτα δὲ ρίψας τὸ βλέμμα περὶ ἑαυτὸν πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἐτέρου συντρόφου του :

— Ἀγρίππα, εἶπε, ποῦ διάβολο εἶσαι ;

— Ἰδοῦ με, ἀπήντησεν ὁ δ' Ὄβινιέ ὅστις δὲν εἶχεν ἀνοίξει μέχρι τοῦδε τὰ χεῖλη του· ὦρατ' ! ἐν τοιοιτοτρόπως διορθώνετε τοὺς ἵππους σας . . . ἀφοῦ μάλιστα ἔχετε τόσους.

— Καλά ! καλά ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας, μὴ μεμφιμοιρῆς, ἀρκεῖ νὰ μεινωσι δύο ἀκούραστοι, διὰ τῶν ὁποίων νὰ δυναθῶμεν νὰ διανύσωμεν δωδεκάδα λευγῶν συνεχῶς, καὶ μοι ἀρκούσιν.

— Ἀλλὰ ποῦ με ὀδηγεῖτε, ἐξ ἀδελφέ μου ; ἠρώτησεν ὁ Φραγκίσκος ἀνήσυχος.

— Ὅπου θέλετε, ἀπεκρίθη ὁ Ἐρρίκος· ἀλλὰ μόνον ἄς σπεύσωμεν, διότι ὁ δ' Ὄβινιέ ἔχει δίκαιον, ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας ἔχει πληρέστερα τῶν ἰδικῶν μου ἱποστασία, εἶναι δ' ἀρκετὰ πλούσιος, ὥστε ν' ἀποφασίσῃ νὰ θυσιάσῃ εἰκοσιν ἱππους, ἐν θελήσῃ νὰ καταδιώξῃ ἡμᾶς.

— Εἶμαι πραγματικῶς ἐλεύθερος νὰ μεταβῶ ὅπου θέλω ; ἠρώτησεν ὁ Φραγκίσκος.

— Περιμένω τὰς ὑμετέρας διαταγὰς, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος.

— Λοιπὸν, προτιμῶ τὴν Ἀγγέρον.

— Θέλετε νὰ μεταβῆτε εἰς τὴν Ἀγγέρον ; Ἔστω εἰς τὴν Ἀγγέρον τῷ ὄντι, ἐκεῖ εἰσθε εἰς τὸν οἶκόν σας.

— Ἀλλ' ὑμεῖς, ἐξ ἀδελφέ μου ;

— Ἐγὼ, ἀφοῦ πλησιάσωμεν εἰς τὴν Ἀγγέρον, θὰ σας ἀφήσω καὶ θὰ διευθυνθῶ πρὸς τὴν Ναβάρραν, ὅπου ἡ ἀγαθὴ μου Μαργῶ μὲ περιμένει, μάλιστα θὰ στενοχωρῆται πολὺ δι' ἐμέ !

— Ἀλλ' οὐδεὶς ἐγίνωσκε τὴν ἐνταῦθα παρουσίαν σας ; ἠρώτησεν ὁ Φραγκίσκος.

— Ἦλθον νὰ πωλήσω τρεῖς ἀδάμαντας τῆς συζύγου μου.

— Ἄ ! κάλλιστα.

— Ἦθελον δ' ἐπίσης νὰ μάθω, ἐὰν ὀριστικῶς ἡ Ἐρώσις θὰ με κατέστρεφε.

— Βλέπετε, ὅτι οὐδὲν ἔγινε.

— Χάρις εἰς ὑμᾶς, ναί.

— Πῶς, χάρις εἰς ἐμέ ;

— Αἶ ! ἀναμφιβόλως, διότι, ἐὰν δὲν ἠρνεῖσθε ν' ἀνκλάβητε τὴν ἀρχηγίαν τῆς Ἐρώσεως, ὅτε ἐμάθετε ὅτι ἡ ἐνέργειά τῆς ἦτο ἐναντίον ἐμοῦ, ἐδέχεσθε δὲ τὸν διορισμὸν καὶ συνεμαχεῖτε μετὰ τῶν ἐχθρῶν μου, θὰ ἦμην κατεστραμμένος. Ἐνεκα τούτου, μόλις ἔμαθον, ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶχε τιμωρήσει τὴν ἀποποιήσιν σας, διὰ τῆς φυλακίσεως, ὡμοσᾶν, ὅτι ἤθελον σας ἐλευθερώσει καὶ σας ἠλευθέρωσα.

— Πάντοτε κούφος, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ δούξ δ' Ἀνζιού· εἶναι, τῆ ἀληθείας, εὐσυνείδητον νὰ τον ἀπατᾷ τις.

— Ὑπαγε ἐξ ἀδελφέ μου, εἶπεν ὁ Βεαρνός μειδιῶν, ὑπαγε εἰς τὴν Ἀνδεγαυίαν. Ἄ ! κύριε δὲ Γκιζη, νομίζετε, ὅτι ἐπετύχετε εἰς τὸν σκοπὸν σας, ἀλλ' ἐγὼ σας

ἀποστέλλω σύντροπον ὀλίγον ὀχληρὸν προφυλάχθητε !

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἔφερον τοὺς ὑπὸ τοῦ Ἐρρίκου αἰτηθέντας ἀκμαίους ἱππους, ἀμφοτέρω δ' ἱππευσαν καὶ ἀπῆλθον, τρέχοντες ἀπὸ ρυτῆρος ἐν συνοδίᾳ τοῦ μεμφιμοιροῦντος Ἀγρίππα δ' Ὄβινιέ

Ν'

Αἶ φέλας

Ἐνῶ οἱ Παρίσιοι συνεταράσσοντο ὡς τὸ ἐντὸς χύτρας ζέον ὕδωρ, ἡ δέσποινα Μονσορώ, συνοδευμένη ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς καὶ δύο ὑπηρετῶν, τοὺς ὁποίους τότε ἐστρατολόγουν ὡς τὰ ἐπικουρικὰ στρατεύματα δι' ἐκστρατεῖαν, διηυθύνετο πρὸς τὸν πύργον τοῦ Μεριδὸρ, διατρέχουσα δέκα λεύγας καθ' ἐκάστην ἡμέραν.

Ἐπίσης αὕτη εἶχεν ἀρχίσει ν' ἀπολαμβάνη τῆς πολυτίμου εἰς τοὺς παθόντας ἐλευθερίας.

Αὐτὸς ὁ γέρον βαρῶν εἶχε γίνεи νεώτερος κατὰ εἰκοσιν ἔτη.

Βλέπων τις αὐτὸν εὐθυτενῆ ἐπὶ τῶν ἀναβυλέων καὶ κεντῶντα τὸν ζωηρὸν ἱππὸν του, θά τον ἐξελάμβανεν ὡς τινα πολιότριχα σύζυγον, συνοδεύοντα τὴν νεαρὰν μνηστὴν τον καὶ ἐρωτικῶς ἐπαγρυπνοῦντα ἐπ' αὐτῆς.

Δὲν θέλομεν ἐπιχειρήσει νὰ περιγράψωμεν τὴν μακρὰν ἐκείνην ὁδοιπορίαν, τῆς ὁποίας μόνον ἐπεισόδιον ἦταν ἡ ἀνταυτὴ καὶ ἡ δύσις τοῦ ἡλίου.

Περὶ τὴν ἐσπέραν τῆς ὀγδόης ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐκ τῶν Παρισίων ἀναχωρήσεώς τῆς, ἡ Ἄρτεμις ἀφίκετο εἰς τὸν πύργον Μεριδὸρ, ὅπου ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τῆς κυρίας Σαιν-Λύκ καὶ τοῦ συζύγου τῆς, αἰτίνες ἀνεπλήρουν τὸν πυργοδεσπότην, ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τοῦ βαρῶνου.

Τότε, ἤρξατο μετὰ τῶν τεσσάρων ἐκείνων προσώπων βίος ὅποιον πᾶς ἀναγνώσας τὸν Οὐίργιλιον, τὸν Λόγγον καὶ τὸν Θεόκριτον ἐφαντάσθη.

Διηγῆθητί μοι πᾶν ὅ,τι σὶ συνέβη ἐν τῷ τάφῳ, λέγω δ' ἐν τῷ τάφῳ, διότι δι' ἡμᾶς ἦτο νεκρά . . . Ἰδὲ, ἡ ἀνθισμένη λευκάκανθα ρίπτει ἐπ' ἡμῶν τὰς τελευταίας τῆς χιόνος τῆς νιβάδας καὶ ἡ ἀκτὴ μᾶς ἀποστέλλει τὸ μεθυστικὸν ἀρωματῆς. Αἱ θερμαὶ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου παιζοῦσι μετὰ τῶν κλάδων τῶν ἄρτων. Οὐδ' ἐλαχίστη πνοὴ αὖρα πνέει, οὐδ' ἐν ἔμφυχον ὄν ὑπάρχει εἰς τὸ δάσος, διότι αἱ δορυάδες ἐφυγον καὶ αἱ ἀλώπεκες ἐκρύβησαν εἰς τὰς φωλεὰς των . . . Διηγῆθητι, μικρὰ μου ἀδελφῆ, διηγῆθητι.

— Τί ἔλεγον ;

— Δὲν μοι ἔλεγες τίποτε. Εἶσαι λοιπὸν εὐτυχῆς ; . . . Ὡ ! οὐχ ἦττον, οἱ ἐντὸς κυανωπῆς σκιάς πνιγόμενοι ὦρατοι ὀφθαλμοί σου, ἡ μαργαροειδὴς ὠχρότης τῶν παρειῶν σου, ἐνῶ τὰ χεῖλη σου θέλουσι νὰ μειδιάσωσιν, ἀλλ' ὅμως δὲν μειδιῶσιν Ἄρτεμις, θὰ ἔχεις πολλὰ νὰ μοι εἴπης.

— Τίποτε, τίποτε.

— Εἶσαι λοιπὸν εὐτυχῆς . . . με τὸν κύριον δὲ Μονσορώ ;

Ἡ Ἄρτεμις ἀνεσκήρτησε.

— Βλέπεις ! εἶπεν ἡ Ἰωάννα μὲ τόνον γλυκεῖας ἐκπλήξεως.

— Μὲ τὸν κύριον δὲ Μονσορώ ! ἐπανελάθει ἡ Ἄρτεμις· διατί προὔφρες τοῦτο τὸ ὄνομα ; διατί ἀνακαλεῖς ἐκεῖνο τὸ φᾶσμα ἐν μέσῳ τῶν δασῶν ἡμῶν, ἐν μέσῳ τῶν ἀνθέων, ἐν μέσῳ τῆς εὐτυχίας ἡμῶν ;

— Καλὰ· τῶρα ἠξέυρω διατί οἱ ὦρατοι ὀφθαλμοί σου περιβάλλονται ὑπὸ κυανωποῦ κύκλου καὶ ὑψοῦται τόσον συχνὰ πρὸς τὸν οὐρανὸν· ἀγνωῶ ὅμως διατί τὰ χεῖλη σου προσπαθοῦσι νὰ μειδιάσωσιν.

— Ἡ Ἄρτεμις ἐκίνησε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν.

— Μοὶ εἶπες, νομίζω, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἰωάννα, ἐναγκαλιζομένη τὴν Ἀρτέμιδα, μοὶ εἶπες ὅτι ὁ κύριος δὲ Βουσοῦ ἔδειξε μέγιστον ὑπὲρ σοῦ διαφέρον . . .

Ἡ Ἄρτεμις ἠρρυθρίασε τόσον πολὺ, ὥστε τὰ ἄβρα καὶ καλλιτεχνικὰ ὠτὰ τῆς ἐφάνιντο φλεγόμενα.

— Εἶναι τέλειος εὐπατρίδης ὁ κύριος δὲ Βουσοῦ, εἶπαν ἡ Ἰωάννα.

— Ὅχι τρέλλας, εἶπεν αἰφνης ἡ Ἄρτεμις· ὁ κύριος δὲ Βουσοῦ δὲν συλλογιζέται πλέον τὴν Ἄρτεμιν δὲ Μεριδὸρ.

— Δυνατόν, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, πλὴν θὰ ἐπίστευον, ὅτι ἀρέσκει πολὺ εἰς τὴν Ἀρτέμιδα δὲ Μονσορώ.

— Μὴ με λέγῃς τοῦτο.

— Διατί ; μήπως σὲ δυσαρρεστεῖ.

Ἡ Ἄρτεμις δὲν ἀπεκρίθη.

— Σοὶ λέγω, ὅτι ὁ κύριος δὲ Βουσοῦ δὲν με συλλογιζέται . . . καὶ καλῶς πράττει . . . Ὡ ! ὑπῆρξα ἀνανδρος . . . ἐψιθύρῃσεν ἡ νεαρὰ γυνή.

— Τί λέγεις ;

— Τίποτε, τίποτε.

— Καλέ, Ἄρτεμις, θ' ἀρχίσῃς πάλιν νὰ κλαίῃς καὶ νὰ αἰτιάζῃσαι σεκυτῆς . . . Σὺ, ἀνανδρος ! σύ, ἠρωὶς μου ἀναγκάσθης.

— Τὸ ἐπίστευον . . . ἔβλεπον κινδύνους καὶ κρημνοὺς ἐνώπιόν μου . . . Τώρα, Ἰωάννα, ἐκείνοι οἱ κίνδυνοι μοὶ φίνονται χίμαιραι, τοὺς δὲ κρημνοὺς ἠδύνατο καὶ παιδίον νὰ ὑπερβῇ. Σοὶ λέγω, ὅτι ὑπῆρξα ἀνανδρος. Ὡ ! διατί δὲν ἔλαβον κειρὸν νὰ σκερῶ !

— Μοὶ λαλεῖς αἰνιγματωδῶς.

— Ὅχι, δὲν πταῖω ἐγὼ, ἀνέκραξεν ἡ Ἄρτεμις, ἐγεθθεῖσα λίαν τεταραγμένη. Ὅχι, δὲν πταῖω ἐγὼ, ἀλλ' ἐκεῖνος, Ἰωάννα, ἐκεῖνος δὲν ἠθέλησεν. Ἐνθυμούμαι τὴν θέσιν μου, ἥτις μοὶ ἐφάνετο τρομερά. ἐδίσταζον, ἐτάλαντευόμεν . . . ὁ πατήρ μου μοὶ προσέφερε τὴν ὑποστήριξιν του . . . ἐκεῖνος, ἐκεῖνος μοὶ προσέφερε τὴν προστασίαν του . . . ἀλλ' οὐχὶ κατὰ τρόπον, δυνάμενον νὰ με πείσῃ. Θὰ μοὶ εἴπεις, ὅτι ὁ δούξ δ' Ἀνζιού ἦτο κατ' αὐτοῦ καὶ εἶχε συνασπισθῆ μετὰ τοῦ κυρίου δὲ Μονσορώ.

Ἔστω ! τί ἐνδιαφέρουσιν ὁ δούξ δ' Ἀνζιού καὶ ὁ κύριος δὲ Μονσορώ ! Ἐὰν τις θέλῃ τι, ἐὰν ἀγαπᾷ θερμῶς, ὦ ! δὲν ὑπάρχει πρίγκηψ ἡ κύριος, ὅστις νὰ κατεξουσιάζῃ. Ἐὰν ποτε ἠγάπων, Ἰωάννα . . .

— Ἡ Ἄρτεμις κατεχομένη ὑπὸ τῆς ἐξάψεως τῆς, ἐστηρίζετο ἐπὶ δένδρου δρυ-

ός, ὡς ἐὰν ἡ ψυχὴ τῆς εἶχε συντρίψει τὸ σῶμά της καὶ ἐξέλιπον αἱ δυνάμεις τούτου, ὅπως μὲν ὄρθιον.

— Πραῦνθητι, ἀγαπητὴ φίλη, σκέφθητι, εἶπεν ἡ Ἰωάννα.

— Σοὶ λέγω, ὅτι ἡμεῖς ὑπὴρξαμεν ἀνανδρῶν.

— Ἡμεῖς . . . ὦ! Ἄρτεμις τίνας ἐνοεῖς; Τὸ ἡμεῖς εἶναι εὐγλωττον προσφιλῆς μοι Ἄρτεμις . . .

— Ἐννοῶ ἐμὲ καὶ τὸν πατέρα μου· ἐλπίζω, ὅτι δὲν ὑπονοεῖς ἕτερον . . . Ὁ πατήρ μου εἶναι καλῆς τάξεως εὐπατρίδης καὶ ἡδύνατο νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς τὸν βασιλέα· ἐγὼ δ' εἶμαι ὑπερήφανος καὶ οὐδένα φοβοῦμαι, ὅταν τὸν μισῶ . . . Ἄλλ' ἰδοὺ τὸ μυστικὸν τῆς ἀνανδρίας ἡμῶν: ἐνόησα, ὅτι ἐκεῖνος δὲν με ἠγάπα.

— Ψεύδῃσαι πρὸς σεαυτὴν! ἀνεφώνησεν ἡ Ἰωάννα . . . ἐὰν το ἐπίστευες, εἰς δ σημεῖον σὲ βλέπω, θά τον ἐπέπληττες προσωπικῶς . . . Πλὴν δὲν το πιστεύεις, γυνώσκεις τὸ ἐναντίον, ὑποκρίτρια, προσέθετο μετὰ γλυκείας θωπείας τῆς φίλης τῆς.

— Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν ἔρωτα διότι ἀνταμείβεσαι δι' ἔρωτος, ἀπήντησεν ἡ Ἄρτεμις· σὺ, τὴν ὁποίαν ὁ κύριος δὲ Σαῖν-Λὺκ ἐνυμφεύθη παρὰ τὴν θέλησιν ἐνὸς βασιλέως· σὺ, τὴν ὁποίαν ἴσως κατεδίωξαν, ἀλλ' ἦτις, διὰ τῶν θωπειῶν σου, ἀνταμείβεις τὸν σύζυγόν σου διὰ τὴν προγραφὴν καὶ τὴν ἐξορίαν.

— Καὶ ἀνταμείβεται πλουσιοπαρόχος, ἀπήντησεν ἡ εὐφυὴς νεκρὰ γυνή.

— Ἄλλ' ἐγὼ! συλλογίσθητι ὀλίγον καὶ μὴ ἔσο ἐγωίστρια· ἐγὼ, τὴν ὁποίαν ὁ ὀρμητικὸς νεανίας ἀξιοῖ ὅτι ἀγαπᾷ, ἦτις προσεῖλκυσα τὰ βλέμματα τοῦ ἀδελφάτου Βουσύ, τοῦ ἀνδρός, ὅστις δὲν γινώσκει ἐμπόδια, ἐγὼ νυμφεύομαι δημοσίᾳ, προσφέρω αὐτῷ ὑπὸ τὰ βλέμματα ὅλης τῆς αὐλῆς, ἀλλ' ἐκεῖνος οὐδ' ἐν βλέμμα του ρίπει ἐπ' ἐμοῦ ἐμπίστομα αὐτῷ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Αἰγυπτίας, ὅπου εἰμεθα μόνοι, διότι ὑπὴρχομεν ἐκεῖ οἱ συνεργοὶ του Γερτρούδη καὶ Ὀδουίνος καὶ ἡ κυρία συνεργός του! ὦ! συλλογίζομαι, ὅτι, ἐὰν ἤθελεν, ἡδύνατο νὰ με ἀπαγαγῇ ἐξ αὐτῆς τῆς ἐκκλησίας ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ μανδύου του! Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἠσθάνομην, ὅτι ἐπαγε καὶ ὅτι ἦτο ἐν ἀπελπισίᾳ ἐξ αἰτίας ἐμοῦ· ἔβλεπον τοὺς ὀφθαλμούς του ἡμισθέστους καὶ τὰ χεῖλη του ὠχρὰ καὶ μεμαραμμένα ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ, ἐὰν δ' ἐζήτει παρ' ἐμοῦ ν' ἀποθάνω, ὅπως ἀποδώσω τὴν λάμψιν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ τὴν δροσερότητα εἰς τὰ χεῖλη του, ἠθελον ἀποθάνει . . . Καὶ ὅμως ἀπῆλθον, χωρὶς καὶ νὰ δοκιμάσῃ νὰ με κρατήτῃ ἐκ τοῦ ἄκρου τῆς καλύπτρας μου Ἄκουσον, ἀκούσον ἀκόμη . . . ὦ! ἀγνοεῖς πόσον ὑποφέρω . . . Ἐγίνωσκεν, ὅτι ἀπηρχόμην τῶν Παρισίων καὶ ἐπέστρεφον εἰς τὸ Μεριδῶρ μόνη, καθ' ὅλην δὲ τὴν μακρὰν ὁδοπορίαν μου, φιλάτῃ Ἰωάννα, ἔστρεφον τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ ὀπίσω, νομίζουσα ἐκαστοτε τὸν κρότον τῶν ὀπλῶν τοῦ ἵππου του. Ἄλλ' ἐπλανώμην. Σοὶ λέγω, ὅτι δὲν με συλλογίζεται καὶ ὅτι δὲν ἀξίζω ἐν τα-

ξείδιον μέχρι τῆς Ἀνδευαυτας, ἀφοῦ ὑπάρχουσιν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Γαλλίας ἐκατὸν ὠραῖαι καὶ φιλομειδεῖς γυναῖκες, τὸν ὁποῖον ἐν μειδιάμα ἀξίζει ἐκατὸν ἐρωτικὰς ἐξομολογήσεις τῆς εἰς τὰ δάση τοῦ Μεριδῶρ τεθαμμένης ἐπαρχιώτιδος. Ἐνοεῖς τώρα; Ἐπείτηθες; Ἐχω δίκαιον; Ἐλησημονήθην καὶ περιεφρονήθην, πτωχὴ μου Ἰωάννα;

Μόλις εἶχε προφέρει τὴν τελευταίαν λέξιν, οἱ κλάδοι τῆς δρυὸς ἐσεισθήσαν βιαίως καὶ εἰς ἀνὴρ ἐρρίφθη πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Ἀρτέμιδος, ἠτις ἐξέπεμψε φουβερὰν κραυγὴν.

Ἡ Ἰωάννα εἶχεν ἀπομακρυνθῆ, διότι εἶχεν ἴδει καὶ ἀναγνωρίσει τὸν ἀνδρα.

— Βλέπετε, ὅτι ἤλθον, ἐψιθύρισε ὁ Βουσύ, γονυπετῆς καὶ ἀσπαζόμενος τὸ κράσπεδον τῆς ἐσθῆτος τῆς Ἀρτέμιδος, τὸ ὁποῖον μετὰ σεβασμοῦ ἐκράτει διὰ τρεμούσης χειρός.

Ἐπίσης ἡ Ἄρτεμις ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν καὶ τὸ μειδιάμα τοῦ κόμητος, συνθλιβείσα δὲ τὴν καρδίαν, ἐκτὸς ἐαυτῆς καὶ ἀποπνιγμένη ὑπὸ τῆς ἀνεπίστου εὐτυχίας, ἠνέφξε τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ ἔπεσεν ἀναισθητος ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἀνδρός, τοῦ ὁποίου κατηγόρει τὴν ἀδιαφορίαν.

ΝΑ'

Οἱ ἐρασταί.

Αἱ ὑπὸ τῆς χαρᾶς προξενούμεναι λιποθυμίαι οὔτε πολὺ διαρκεῖς, οὔτε πολὺ ἐπικίνδυνοι εἶναι. Ὑπῆρξαν καὶ θανάσιμοι τοιαῦται ἀλλὰ τὰ παραδείγματα ταῦτα εἶναι σπανιώτατα.

Ἡ Ἄρτεμις, λοιπόν, δὲν ἐβράδυνε ν' ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εὐρέθῃ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Βουσύ, ὅστις δὲν ἠθέλησε νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὴν κόμησσαν Σαῖν-Λὺκ τὸ πλεονέκτημα νὰ δρέψῃ τὸ πρῶτον βλέμμα τῆς Ἀρτέμιδος.

— ὦ! ἐψιθύρισε ἡ Ἄρτεμις, συνεργομένη εἰς ἐαυτήν, εἶναι φοβερόν νὰ καταλάβωσιν ἡμεῖς εἰς τοιαύτην θέσιν.

Ὁ Βουσύ προσεδόξα ἐτέρας λέξεις.

Ἐπετα συνέχεια.

Δηλ.

ΝΥΞ ΕΥΘΥΜΟΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Guy de Maupassant]

Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Εἶχον ἐτοιμασθῆ τὰ πάντα. Καὶ ἀνεμένομεν. Ἀνεμένομεν μίαν ἡδὴ καὶ πλεον ὦραν. Ἡ εὐάρεστος ὁσμὴ τῶν ἐψηθέντων πτηνῶν ἐπλήρου πᾶσαν τὴν οἰκίαν.

Κτύπος ἐπὶ τοῦ θυροφύλλου μᾶς ἐξήγειρεν ὄλους ταυτοχρόνως. Ὁ παχὺς Πονδρελ ἔτρεξεν ἀμέσως ν' ἀνοίξῃ καὶ μετὰ ἐν μολίς λεπτόν ἢ εἰκὼν μιάς καλογρηῶσας, ἰσχνῆς, ἐρρυτιδωμένης, δειλῆς, χαιρετώσης ἀλληλοδιαδόχως τοὺς τέσσαρας οὐσάρους, οἵτινες τὴν παρετήρουν εἰσερ-

χομένην ἀφηνιασμένοι, ἐνεφανίζετο ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῆς θύρας. Ὅπισθεν αὐτῆς θόρυβος βακτηριῶν ἐπληττε τὸ ἔδαφος τῆς εἰσόδου καὶ μόλις ἐκεῖνη εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, διέκρινα τὴν μίαν κατόπι τῆς ἄλλης τρεῖς κεφαλὰς γραιῶν φερουσῶν λευκοὺς κεκρυφάλους, αἵτινες προσέβαινον τρικλίζουσαι, μὲ διαφορετικὰ ἐκάστη κινήματα, ἡ μία κλίνουσα πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ πρὸς τ' ἀριστερὰ ἢ ἄλλη. Καὶ τρεῖς γυναῖκες παρέστησαν ἐνώπιον ἡμῶν, τρεῖς γυναῖκες χωλαίνουσαι, σύρουσαι τοὺς πόδας, παραμεμορφωμένοι ὑπὸ τοῦ γήρατος καὶ παρακεκομμένοι ἐκ τῶν νόσων, τρεῖς ἀνάπηροι, ἀνίκαναι πλέον πρὸς οἰανδήποτε ἐργασίαν, αἱ τρεῖς μόναι δυνάμεναι ἀκόμη νὰ βαδίζωσιν ἐκ τῶν τροφίμων τοῦ φιλανθρωπικοῦ καταστήματος ὅπερ διηύθυνεν ἡ Ἀδελφὴ ἢ πρώτη εἰσελθοῦσα ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Αὕτη εἶχε μεταστραφῆ ἀμέσως παρατηροῦσα μετὰ μερίμνης καὶ στοργῆς τὰς ἀναπήρους τῆς· ἀφοῦ δὲ καὶ αὐταὶ εἰσῆλθον, ἰδοῦσα τὰ σήματα τοῦ βαθμοῦ μου:

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, μοὶ λέγει, κύριε ἀξιωματικέ, διότι ἐσυλλογίσθητε τὰ δυστυχῆ αὐτὰ πλάσματα. Ἀπολαμβάνουν τόσων ὀλίγων ἡδονῶν ἐν τῇ ζωῇ, ὥστε ἡ πρόσκλησίς σας εἶνε καὶ μεγίστη ἄμα εὐχαρίστησις καὶ μεγίστη τιμὴ δι' αὐτάς.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην διέκρινα τὸν ἐφημέριον, ἀπομεινάντα κεκρυμμένον ἐν τῇ σκιᾷ τοῦ διαδρόμου καὶ καγχάζοντα ἐξ ὅλης καρδίας. Ἀκολουθῶν δὲ τὸ παράδειγμα τοῦ ἤρχισα καὶ ἐγὼ νὰ γελῶ ἐπίσης, παρατηρῶν ἰδίως τὰ μούτρα τοῦ Μαρκάς, δεικνύων δὲ καθίσματα εἰς τὴν καλογραιῶν:

— Καθήσατε, Ἀδελφὴ μου, τῇ εἶπον. Λογίζομεθα λίαν εὐτυχεῖς καὶ ὑπερήφανοι διὰ τὴν ἐκ μέρους ὑμῶν ἀποδοχὴν τῆς ταπεινῆς μς προσκλήσεως.

Ἡ Ἀδελφὴ ἔλαβε τρία καθίσματα, τὰ παρέταξεν ἐνώπιον τῆς ἐστίας, ὠδήγησε τὰς τρεῖς ἀναπήρους, τὰς ἐκάθισεν, ἀφῆρεσε τὰς βακτηρίας καὶ τὰ ἐπανωφόριάτων, αἵτινα κατέθηκεν ἐν τινι γωνίᾳ, εἶτα δὲ ἤρχισε νὰ μᾶς τὰς συνιστᾷ ἀνὰ μίαν.

— Αὕτη, ἔλεγεν ἡμῖν δεικνύουσα τὴν πρῶτην, ἦτις ἦτο ἰσχυροτάτη, ἀλλ' εἶχε τὴν κοιλίαν ὑπερμέτρως ἐξωγκωμένην, ὑδρωπικὴ ἀναμφιβόλως, αὕτη εἶνε ἡ κυρὰ Πωμέλλα, τῆς ὁποίας ὁ ἀνδρας ἐφρονεῖσθη κρημνισθεὶς ἀπὸ μίαν στέγην καὶ ὁ υἱὸς ἀπέθανεν εἰς τὴν Ἀφρικὴν. Εἶνε ἐξήντα δύο ἐτῶν.

Ἐπειτα δεικνύουσα τὴν ἄλλην, ἦτις ἦτο ὑψηλὴ καὶ ἦς ἡ κεφαλὴ ἔτρεμε διηνεκῶς:

— Αὕτη εἶνε ἡ κυρὰ-Γιαννοῦ, ἡλικίας ἐξήνταεπτὰ ἐτῶν. Δὲν βλέπει πρὸ πολλοῦ κελόλου, διότι εἰς μίαν πυρακίαν ἐκάθη τὸ πρόσωπόν της καὶ τὸ μισὸ πόδι της, τὸ δεξιόν.

Καὶ τέλος δεικνύουσα ἡμῖν τὴν τρίτην, εἶδος ἄνου με προέχοντα ὀφθαλμούς, συστρεφόμενους καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, στρογγυλοὺς καὶ βλακώδεις:

— Εἶνε ἡ Πουτοᾶ, ἀγαθὴ ἢ καυμένη. Μόνον σαραντατεσσάρων ἐτῶν.

τῷ μέσῳ τοῦ στήθους μικράν τινα ὑπερ-
θρον ὄπην μὴ αἰμορραγοῦσαν πλέον.

— Εἶνε τελειωμένος, εἶπεν ἐγειρομένη.

Ὁ ποιμὴν, φοβερῶς ἀσθμαίνων, ἐξήμει
πάντοτε αἷμα ἀνὰ ἐκάστην εἰσπνοὴν καὶ
ἤκούετο ἀναδιδόμενος ἀπὸ τοῦ στήθους
του καὶ τῶν μυγῶν τῶν πνευμόνων του
βορβορυμὸς ἀπαίσιος καὶ ἀδιάλειπτος.

Ὁ ἐφημέριος, ὄρθιος ἀνωθεν αὐτοῦ, ἤ-
γειρε τὴν δεξιάν του, διέγραψε τὸ σημεῖον
τοῦ σταυροῦ καὶ ἀπήγγειλε διὰ φωνῆς
βραδείας καὶ ἐπισήμου τὰς καθαιρούσας
τὰς ψυχὰς λατινικὰς προσευχὰς.

Πρὶν τὰς τελειώσεις, ὁ γέρον ἀνεταρά-
χθη ὑπ' αἰφνιδίου καὶ βραχέος τιναγμοῦ,
ὡς νὰ ἐθραύετο κατὰ τι ἐντὸς του. Δὲν ἀ-
νέπνεε πλέον. Ἦτο νεκρός.

Ἄλλὰ στραφεῖς εἶδα ἄλλο τρομερώτε-
ρον ἔτι ἢ ἡ ἀγωνία τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ θέα-
μα: τὰς τρεῖς γραῖκας, ὀρθίας, συνδεπειρω-
μένας τὴν μίαν παρὰ τὴν ἄλλην, εἰδεχθεῖς,
μορφαζούσας ἐκ φρίκης καὶ ἀπελπισίας.

Ἐζήτησα νὰ πλησιάσω πρὸς αὐτάς.

Ἄλλὰ καὶ αἱ τρεῖς ἤρχισαν νὰ βλλωσι
ταυτοχρόνως ὄξυτάτας κρυγὰς, προσπα-
θοῦσαι νὰ φύγωσιν, ὡς νὰ ἐνόμιζαν ὅτι θὰ
τὰς φονεύσω ἐπίσης.

Ἡ κυρὰ-Γιαννοῦ, ἣν ἡ κεκαυμένη κνή-
μη της δὲν ὑπεβάσταζε πλέον, κατέπεσε
καθ' ὄλον τὸ μῆκος της χαμαί.

Ἡ Ἀδελφῆ, ἐγκαταλείπουσα τὸν νε-
κρὸν, ἔτρεξε πρὸς τὰς ἀναπήρους της, καὶ
χωρὶς νὰ μοι εἶπη μίαν λέξιν, χωρὶς νὰ
μοι ρίψη ἕν βλέμμα, τὰς ἐκάλυψε διὰ τῶν
ἐπανωφοριῶν των, τὰς ἔδωκε τὰς βρακτη-
ρίας των, τὰς ὄθησε πρὸς τὴν θύραν, τὰς
ἐξέβαλε καὶ ἤρπαισθη μετ' αὐτῶν ἐν τῇ
βαθειᾷ, τῇ μελαίνῃ νυκτί.

Ἐνόησα ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν οὔτε νὰ
τοὺς δώσω τοῦλάχιστον κανένα οὐσσάρον
πρὸς συνοδίαν, διότι καὶ μόνος ὁ κρότος
τοῦ ξίφους θὰ τὰς ἀπετρέλλαιεν.

Ὁ ἱερεὺς παρετήρει πάντοτε τὸν νεκρὸν.

Καὶ στραφεῖς ἐπὶ τέλους πρὸς ἐμέ:

— Ἄ! τί ἀσχημον πρᾶγμα!, μοι λέγει.
M. M.

Η ΑΡΚΤΟΣ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΡΩΣΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ
SOLLOHOUB

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ε'

Ὁ χορός.

Μόλις ἐγνώσθη ἡ εἰδήσις ὅτι ὁ πρίγκηψ
Σχετινίος ἐμελλε νὰ δώσῃ κατ' ἐκείνας
τὰς ἡμέρας μέγαν καὶ πολυτελεῆ χορὸν ἐν
τῇ νεοδημίτῳ ἐξοχικῇ του ἐπαύλει, ἅπας
ὁ ἐκλεκτὸς κόσμος τῆς Πετροπόλεως ἐ-
τέθη εἰς κίνησιν καὶ ἤρξατο παρασκευα-
ζόμενος. Μεταξὺ δ' αὐτοῦ συγκατελέγετο,
ἐνοεῖται, καὶ ἡ πριγκίπισσα Τιγρίνα, ἣτις,
μετὰ τὴν νέαν τῆς καρδιάς της φάσιν,
πρῶτην φοράν τότε ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ
εἰς χορὸν, ἐνδεδυμένη διὰ τῆς ἀπλότητος
ἐκείνης, ἣτις ἀρμόζει εἰς τὰς νέας τῆς ἡ-
λικίας της· ἐπὶ τούτῳ δὲ ἐξέλεξε λευκὴν

τινα ἐσθῆτα, κεκοσμημένην διὰ φυσικῶν
ἀνθῶν.

Μετὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ὁ νοῦς της
ἐβουθίσθη καὶ αὐθις εἰς τὰς αὐτὰς σκέψεις.

Ἦσθάνετο ἐαυτὴν εὐτυχῆ ἀπὸ τῆς τε-
λευταίας μετὰ τῆς Ἄρκτου συνεντεύξεως
της! Ἡ συνήθης τῆς ψυχῆς ταραχὴ, ἣτις
μας ὠθεῖ πάντοτε πρὸς τὸ ἀγνωστον, αἶ-
φνης μετεβλήθη εἰς γαλήνην. Ἀνεμιμνή-
σκετο πᾶν ὅ,τι ἄλλοτε εἶχεν ἐπιθυμήσει
καὶ ἤσθάνετο ὅτι κατεῖχεν ἤδη αὐτό.
Ἦρξτο...

Ναί, ἦρξτο ἔμμανῶς. Πανταχοῦ ἠκο-
λύθει αὐτὴν ἡ εἰκὼν τοῦ γείτονός της,
πολὺ μὲν διάφορος τῆς πραγματικῆς, ἀλλὰ
περικαλλῆς ἐκ τοῦ ἔρωτος, ἐκ τοῦ κισθή-
ματος ἐκείνου καὶ τῆς ἀφοσιώσεως, ἣτινα
ἠνάγκασαν αὐτὴν ν' ἀφιερῶσθαι αὐτῷ τὴν
ζωὴν της. Ἐπῆρχοντο δὲ στιγμικί τινες,
καθ' ἃς ἐπῆρετο διὰ τὴν ἐκλογὴν της
ταύτην, καὶ, παραβάλλουσα αὐτὸν πρὸς
τοὺς ἄλλους νέους τοῦ κόσμου, ἀνεγνώριζε
μετὰ μυχίας χαρᾶς τὴν ἐπ' αὐτῶν ὑπερο-
χὴν του. Ἄλλως τε, ἐσκέπτετο ὅτι ἦτο
νέος καλῆς οἰκογενείας, καίτοι δὲν ἦτο
οὔτε κόμης, οὔτε πρίγκηψ· ἀλλ' ἡ εὐτυχία
δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν τίτλων. Οἱ τίτλοι
τότε μόνον εἶνε μάλλον ἐπιζητοί, ὅταν ἀ-
πονέμωσιν εἰς τὰ ἄτομα ἕνεκα τῆς ἀξίας
καὶ τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτῶν, καὶ τοιαύτας
ὑπηρεσίας, τίς οἶδε, δυνατόν καὶ οὗτος νὰ
προσφέρῃ.

Ἄλλ' ἐκεῖνος δὲν ἐσκέπτετο διὰ τὸ μέλ-
λον. Νὰ βλέπῃ τὴν πριγκίπισσαν καὶ νὰ
κούῃ τὴν φωνὴν της, ταῦτα καὶ μόνον ἀ-
πετέλουσιν τὴν μόνην φιλοδοξίαν του. Ὅτε
δὲ ἡ χεὶρ του ἔθλιβε τὴν ἰδικὴν της καὶ
τὸ βλέμμα του δακρύνον συνήντα τὸ ἰδικόν
της, ἐνόμιζεν ὅτι τὸ πᾶν ἐπλάσθη δι' αὐ-
τὸν καὶ ἡ καρδία του ἐπληροῦτο ἀπείρου
χαρᾶς. Δυστυχῶς, δὲν ἐδύνατο πάντοτε
νὰ συνδιαλέγωνται ἐλευθέρως, διότι ἡ πα-
ρουσία τῆς παιδαγωγοῦ τῆς πριγκίπισσης
ἠμποδίζε συχνάκις αὐτούς. Ἄλλ' ὅποια
χαρὰ ἐνυπῆρχε καὶ εἰς αὐτάς ἔτι τὰς λα-
θραίας διὰ τῶν βλεμμάτων συνεντεύξεις!
Ἄλλως τε, κρυφία τις θλίψις τῆς χειρὸς
ἢ ἐπιστολὴ τις λαθραίως διδομένη ὁπόσον
καθίστων αὐτοὺς εὐδαίμονας!

Οὐχ ἦττον ὑπῆρχον δι' αὐτούς καὶ
στιγμικὴ ἀπείρου εὐτυχίας, καθ' ἃς ἐδύ-
ναντο νὰ συνδιαλέγωνται ἐλευθέρως. Καὶ
τότε ἡ νεαρὰ πριγκίπισσα ἐθαύμαζε τὰς
προόδους τοῦ νέου μαθητοῦ της καὶ ἐλυ-
πεῖτο ἐνδομύχως ὅτι οὗτος ἀπέφευγε τοῦ
νὰ συναφῇ σχέσεις μετὰ τοῦ κόσμου. Οὐ-
δὲν ἦσσαν δὲν ἀπεθαρρύνθη. Εἶχεν ἀπόφα-
σιν ἀμετατρέπτον νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ ἔρ-
γον της καὶ νὰ ἐπισφραγίσῃ ὑπὲρ ἐαυτῆς
τὴν νίκην, εἰςάγουσα τὸν ἄγριον ἐραστὴν
της ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ ἐπιφυλάσσουσα
μυστικὴν τινα διὰ τοὺς κόπους της ἀντα-
μιωθῆν. Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τούτον ὤρι-
σεν ἡμέραν ἐνάρξεως τοῦ ἀγῶνος τὴν ἡμέ-
ραν τοῦ χοροῦ τοῦ πρίγκηπος Σχετινίου.

Εἰς μάτην ἡ δυστυχὴς Ἄρκτος ἀντέ-
στη εἰς τὴν πρότασιν τῆς πριγκίπισσης.

Ἀφοῦ ἀπαξ αὕτη διέταξεν, ὤφειλε νὰ
ὑπακούσῃ.

Ἐπὶ τέλους ἡ ἡμέρα τοῦ χοροῦ ἤγγικεν.

Ὁ πρίγκηψ Σχετινίος ἦτο ἀληθῶς φι-
λόκαλος ἀνθρωπος. Εἶχε διασκευασεῖ ἐπὶ
τὸ κομψότερον τὸ μέγαρον αὐτοῦ καὶ ἐκ-
λέξει τὴν ὠραιότεραν τῆς Πετροπόλεως
ὀρχήστραν· εἶχε δὲ προσκαλέσει τὰ ὑψη-
λότερα τῆς κοινωνίας πρόσωπα, ἐν οἷς διε-
κρίνοντο ἡ κόμησσα Β... ἡ βασιλις τῶν
χορῶν, ὡς συνήθως ὠνόμαζον αὐτὴν.

Ὁ χορὸς ἦτο μεγαλοπρεπής.

Ἄλλ' ὅτε εἰσῆλθεν ἡ πριγκίπισσα Τι-
γρίνα, μετέδωκεν αὐτῷ νέαν ἀληθῶς ζωὴν.
Τὰ φίλαρσκα αὐτῆς αἰσθημὰτα, κατασι-
γᾶσαντα πρὸς στιγμὴν ἐπανήρχοντο καὶ
αὐθις ἰσχυρότερα καὶ εὐαρέστως ἀπεδέχετο
μειδιῶσα τὰ πυριφλεγῆ βλέμματα τῶν
νέων, οἵτινες αἰθῶρει περιεκύκλωσαν αὐτὴν.

— Θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ χορεύσω
μεθ' ὑμῶν τὸν πρῶτον τετράχορον; τῇ ἔ-
λεγέ τις ἐξ αὐτῶν.

— Καὶ ἐγὼ τὸν δεύτερον; προσέθετεν
ἕτερος.

— Καὶ ἐγὼ τὴν μαζοῦρκαν; ἔλεγεν
ἄλλος.

Εἰς τὰς ἀλλεπαλλήλους ταύτας ἐρωτή-
σεις ἡ πριγκίπισσα δὲν ἔδωκεν οὐδεμίαν
ἀπάντησιν· ἀλλ' αἶφνης ἔστρεψε τὸ βλέμμα
πρὸς τινὰ γωνίαν τῆς αἰθούσης· καὶ ἐμει-
δίασεν ἐπιχαρίτως, ἰδοῦσα ἐρεϊδόμενον ἐπὶ
τοῦ τοίχου τὸν γείτονά της, δειλὸν καὶ
συνεσταλμένον. Τὰ εὐρύτατα αὐτοῦ μαῦρα
ἐνδύματα ὁμοιάζον πρὸς σάκκον, οἰνεὶ
περιέχοντα εἰδὸς τι βρώσιμον καὶ προφυ-
λάσσοντα αὐτὸ τῶν μυιῶν, τὰ πλατέα
αὐτοῦ χειρόκτια ἔδιδον εἰς τὴν χεῖρά του
τὸ σχῆμα χειρὸς οἰνεὶ χειρώνακτος καὶ
βαναύσου καὶ ὁ ἀκομψὸς λευκὸς λαίμοδε-
της του, δεδεμένος κατὰ τὸν ἀρχαῖον συρ-
μον, περιέκλειεν ὄλον αὐτοῦ τὸν λαίμον.

Ἡ νέη πριγκίπισσα ἐφρικίασεν ἐπὶ τῇ
θεᾷ ταύτῃ καὶ ἔστρεψε τὸ βλέμμα ἀλ-
λαχοῦ.

Αἶφνης εἶδεν ἐνώπιόν της τὸν πρίγκηπα
Μουραμπατώφ.

— Θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ χορεύσω
μεθ' ὑμῶν τὴν μαζοῦρκαν;

— Εὐχαρίστως, ἀπήντησεν ἡ νέη.

— Πρὸς Θεοῦ! δὲν μοι λέγετε, ἐξηκο-
λύθησεν ὁ πρίγκηψ, τί κτήνος εἶν' ἐκεῖνο,
τὸ ὁποῖον κάθηται εἰς τὴν γωνίαν ἐκείνην;
Νομίζω ὅτι τὸ ἔχω ἰδῆ καὶ ἄλλοτε.

Ἡ πριγκίπισσα ἠρρυθρίασεν.

— Φαντάσθητε, ἐξηκολούθησεν ἐνθου-
σιῶν ὁ πρίγκηψ, ἐκλαθὼν αὐτὸν ὡς ὑπερ-
ρέτην, τὸν διέταξα νὰ εἶπη εἰς τὸν ἀμα-
ξηλάτην μου κατὰ ποίαν ὥραν νὰ ἐπανεέλ-
θῃ! Μ' ἐθεώρησε μὲ βλέμμα ἀγρίου ὡς ἂν
ἤθελε νὰ με καταπῆ! Τί ἀνθρωπος λοι-
πὸν εἶν' αὐτός;

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἶχε σχημα-
τισθῆ τετράχορός τις καὶ ἐν ζευγὸς ἔμενεν
ἀνευ ἀντιμετώπου. Ὁ οἰκοδεσπότης, ὅστις
ἐπέβλεπε πάντοτε τὰ τοῦ χοροῦ μετ' ἐνδια-
φέροντος, ὅπως εὐχαριστηθῶσιν οἱ προσκε-
κλημένοι του, ἔτρεξε πάραυτα νὰνεύρῃ τὸ
ἐλλεῖπον ζευγὸς, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθη. Οὐχ
ἦττον ἐν τινὶ γωνίᾳ ἐκάθητο γρατὰ τις κυ-
ρία, γνωστὴ πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων ὡς

μὴ χορεύουσα, πλησίον δ' αὐτῆς ἴστατο ἡ δυστυχῆς Ἄρκτος. Πάραυτα ὁ πριγκιψ Σχετινός ἐλαβεν ἀμφοτέρους ἐκ τῶν χειρῶν καὶ ἐτοποθέτησεν αὐτοὺς μειδιῶν ἀπέναντι τοῦ ἀναμένοντος ζεύγους. Δὲν ἔλκθον οὕτε τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν ὅπως ἀρνηθῶσιν. Ὁ νέος ἐθεώρει περὶ αὐτὸν ἀπορῶν, ἐνῶ ἡ γραῖα συγχευέτρια τοῦ ἐμειδία ἐρυθριῶσα καὶ συστέλλουσα τὰ χεῖλη της, ἵνα μὴ φαίνωνται οἱ πεπτωκότες ὀδόντες της.

Ἐν τούτοις ἡ ὀρχήστρα ἤρξατο νὰ παιανίζῃ.

— Προσεῖξτε, εἶπεν εἰς τὴν Ἄρκτον ἡ συγχευέτρια του, εἰμεθα πρώτην σειράν. Ἐμπρός!

Καὶ ἡ δυστυχῆς Ἄρκτος ὤρμησεν ἀναμέσον τῶν χορευτῶν πηδῶν καὶ ἀπωθῶν αὐτοὺς τοσοῦτον ἀλλοκότως, ὥστε γενικὴ ἰλαρότης διεχύθη ἐφ' ἀπάντων τῶν προσώπων.

Τὴν ἰλαρότητα διεδέχθη ὁ γέλως καὶ αἴφνης ὁ χορὸς διεκόπη. Ὁ ταλαίπωρος νέος ἀπέμασσε τὸν ἰδρωτὰ τοῦ προσώπου του καὶ περητῆρησε δειλῶς τὴν πριγκίπισσαν· ἀλλ' αὐτὴ ἀπέστρεψε πάραυτα τὸ βλέμμα ἀπ' αὐτοῦ.

Ὁ χορὸς διήρκεσε μέχρι πρωῒας, ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἔμεινε μέχρι τέλους.

Τὴν ἐπιούσαν ἦτο ὠχρὰ καὶ περιφροντις.

Μετὰ μεσημβρίαν δὲ ἐξήλθεν εἰς περίπατον ἔφιππος, ἀκολουθουμένη ὑφ' ἐνὸς ὑπηρέτου. Ἦτο εἰς ἄκρον μελαγχολικὴ καὶ ἀλλόφρων. Αἴφνης, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, ὁ ἵππος αὐτῆς ἀρηνίασε καὶ ἤρξατο τρέχων ὡς ἀστραπὴ. Ἡ νέα, τρομάξασα, ἤρπασεν αὐτὸν ἐκ τῆς χαίτης, ἀλλ' ὁ κίνδυνος ἦτο ἀναπόφευκτος· ἐν ἔτι βῆμα καὶ ἡ πτώσις θὰ συνετελεῖτο βεβαίως, ὅτε νέος τις ὤρμησεν ἐναντίον τοῦ ἵππου καὶ, ἀρπάσας αὐτὸν ρωμαλέως ἐκ τοῦ χαλινοῦ, ἀνεχαίτισε τὴν κινδυνώδη πορείαν του.

Ἡ πριγκίπισσα ἀνεγνώρισε πάραυτα τὴν Ἄρκτον καὶ ἔτεινεν αὐτῇ τὴν χεῖρά της.

— Εἶσθε ὁ σωτὴρ μου, τῶ εἶπε μειδιώσα.

— Μὴ πως ἐρωβήθητε; ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ νέος μετ' ἐνδιαφέροντος.

— Ἄλλ' ἐξετέθητε εἰς προφανῆ κίνδυνον, ἐξηκολούθησεν ἡ πριγκίπισσα.

— Τί πειράζει! ἀρκεῖ δι' ἐμὲ ὅτι ἐφθασα ἐγκαίρως.

— Πόσον μὲ ἀγαπᾶτε! εἶπεν ἡ νέα στεναξάσα.

— Ἄλλ' ἀφοῦ μοὶ το ἐπετρέψατε, διατι νὰ μὴ σας ἀγαπῶ;

— Ναί... ναί... μόνον μίαν χάριν ζητῶ παρ' ὑμῶν...

— Ποίαν;

— Νὰ μὴ χορεύσετε πλέον τετράχορον.

Σ

Ἄπλη ἱστορία.

Ἐν τούτοις οἱ κάτοικοι τῆς συνοικίας ἐκείνης δὲν ἐβράδυναν νὰ ἐννοήσωσι τὸν ἔρωτα τῶν δύο νέων καὶ κατὰ συνέπειαν ἤρξαντο σχολιάζοντες διαφοροτρόπως αὐτόν.

Αἱ διαδόσεις αὐταὶ περιῆλθον πάραυτα εἰς τὰς ἀκοὰς τῆς πριγκίπισσης καὶ τῆς θείας της· ἀλλ' ἡ πριγκίπισσα ἤκουσεν αὐτὰς μετ' ἀδιαφορίας. Τετυφλωμένη ὑπὸ τοῦ πάθους της, δὲν ἐσκέπτετο ἄλλο τι εἰ μὴ τίνι τρόπῳ νὰ ἡμερώσῃ τὴν ἄρκτον της. Τί πρὸς αὐτὴν ὁ κόσμος; Ἡγάπα καὶ ἀντηγαπάτο. Ἐπρεπε ἄρα γε νὰ ἐρυθρίσῃ ἀπέναντι τοῦ κόσμου διὰ τὸν ἔρωτά της τοῦτον;

Ὁ ἔρωτος, ὅπως ὄλαι αἰ ἀσθένεια τοῦ κόσμου, δὲν εἶνε στάσιμος· ἀναλόγως τῶν περιστάσεων αὐξάνει ἢ ἐλαττοῦται.

Ὅθεν, ὅτε ἡ θεία της προσεκάλεσεν αὐτὴν ὅπως πληροφορηθῇ παρ' αὐτῆς περὶ τοῦ ἀληθοῦς ἢ μὴ τῶν διαδόσεων τούτων, ἡ πριγκίπισσα ἔλαβεν ἀμετάσπρεπτον ἀπόφασιν νὰ μὴ ἀποκρύψῃ τι ἀπ' αὐτῆς, τοῦτέστι νὰ ὁμολογήσῃ αὐτῇ ἀπροκαλύπτως τὸν ἔρωτά της καὶ προσέτι νὰ βεβαιώσῃ αὐτὴν ὅτι καὶ εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου θὰ ἠκολούθει ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον ἡ καρδιά της ἐξέλεξε διὰ σύζυγόν της καὶ εἰς ὃν ἔμελλε νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν τύχην της.

— Κόρη μου, τῇ εἶπε μειδιώσα ἡ θεία της, ἤκουσα κἄτι τι, τὸ ὅποιον πολὺ μὲ δυσηρέτησε, καὶ τὸ ὅποιον δὲν θὰ ἦνε βεβχίως εἰ μὴ ἀπλή διαδόσις. Φαντάσθητι νὰ διαδιδῶσιν ὅτι ἀγαπᾶς ἕνα ὑπηρέτην.

— Ὑπηρέτην;

— Ναί! Λέγουσι δὲ ὅτι ὄχι μόνον ἀγνοοῦσι ποῖος εἶνε, ἀλλ' ὅτι ὡς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ του φαίνεται ὅτι εἶνε ὑπηρέτης.

Ἡ πριγκίπισσα ἠρυθρίασεν.

— Ἡ διαγωγὴ σου αὕτη, κόρη μου, ἐξηκολούθησεν ἡ γραῖα κόμησσα, εἶνε ὄλως ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν θέσιν σου, διότι ὄλος ὁ κόσμος ὀμιλεῖ περὶ σοῦ, αἰ δὲ γυναικες πρέπει νὰ διατηρῶσιν ἀκλιδίωτον τὸ ὄνομα των.

— Ὡ! μοὶ εἶνε ὄλως ἀδιάφορον τί θὰ εἴπῃ ὁ κόσμος, ἀπήντησε ζωηρῶς ἡ νέα.

— Ἐχεις ἀδικον, ἀγαπητὴ μου ἀνεψιά. Ἄν δὲν θέλῃς νὰ ζήσῃς εἰς τὸν κόσμον, ἀποσύρθητι εἰς τινα μονὴν εἰ δὲ μὴ, πρόπει ν' ἀκολουθῇς τὰς ἐξεις αὐτοῦ καὶ νὰ σκεφθῇς ὅτι ἦλθε πλέον ἡ ὥρα, καθ' ἣν ὀφείλεις νὰ εἰσελθῇς εἰς αὐτόν.

Ἡ νεκρὰ πριγκίπισσα παρετήρησε τετραγαμμένη τὴν θείαν της.

— Δὲν θέλω νὰ νυμφευθῶ, ἀπήντησε διὰ φωνῆς σταθερᾶς καὶ ἀποφασιστικῆς.

Ἡ κόμησσα ἐγέλασε.

— Ἄφεσ αὐτὰς τὰς ἀνοησίας. Ἄπειναντίαις πρέπει νὰ νυμφευθῇς ὅσην τὸ δυνατόν ταχύτερον, ὅπως λησμονηθῇ αὐτὴ ἡ ἱστορία, ἕνεκα τῆς ὁποίας θὰ ἔμενες διὰ παντὸς ἀγαμος, ἂν δὲν εἶχες περιουσίαν.

Ἡ πριγκίπισσα ἀνεσκίσησεν.

— Εὐτυχῶς, ἐπανελάβεν ἡ κόμησσα μειδιώσα, ἔχω εἰς τὰς χεῖράς μου ἕνα καλὸν γαμβρόν. Ἡ κοινωνικὴ θέσις του εἶνε ἀληθῶς ἀξία της ἰδικῆς σου.

— Καὶ ἐκεῖνος; ἠρώτησεν ἡ νέα τετραγαμμένη.

— Ποῖος ἐκεῖνος;

— Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος... μὲ ἀγαπᾶ τόσο δὲν ἤξεύρετε τί ἄνθρωπος εἶνε.

Ἡ κόμησσα ἐγέλασε σπασμωδικῶς.

— Ἀγαπητὴ μου κόρη, δὲν ἀνοῦμαι ὅτι ὁ ἔραστὴς σου εἶνε διὰ σὲ ὁ τύπος τῆς καλλονῆς, διότι ὁ ἔρωτος εἶνε τυφλός· ἀλλὰ σκέφθητι ὅτι ὄλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουμεν κοινωνικὰς ὑποχρεώσεις καὶ ὅτι μίαν τοιαύτην ἔνωσις θὰ ἀμαυρώσῃ τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας μας.

— Ἀλλὰ, θεία μου, πῶς δύναμαι νὰ νυμφευθῶ ἄνθρωπον, τὸν ἐποῖον δὲν ἀγαπῶ;

— Ἡξεύρεις ὅτι δὲν σ' ἐνόμιζον τοσοῦτον ἀνόητον; Ὁ ἔρωτος εἶνε ἀναμφιβόλως εὐχάριστος, ἀλλὰ δὲν διαρκεῖ πολὺ. Καὶ πῶς θὰ δυνηθῇς κατόπι νὰ διέλθῃς τὴν ζωὴν σου μετ' ἀνθρώπου, ἕνεκα τοῦ ὁποίου θὰ ἐρυθρίσῃς; Εἰς τὸν γάμον πρόπει τις πρὸ παντὸς νὰ ἐπιζητῇ περιουσίαν καὶ θέσιν, ἂν ὄχι λαμπρόν, τοῦλάχιστον σεβαστὴν. Σὺ ἀγαπᾶς τὸν κόσμον, τοὺς χορούς, τὰς διασκεδάσεις, τοὺς περιπάτους, καὶ πᾶσα ἄλλη ζωὴ θὰ σ' ἐφόνευε.

Φεῦ! ἡ πριγκίπισσα ἐγίνωσκε καλῶς πάντα ταῦτα. Ὅθεν δὲ ἐτόλμησε ν' ἀντιτάξῃ τι εἰς τοὺς λόγους τῆς θείας της, ἡ δὲ σιωπῆ της αὕτη, ἐκληφθεῖσα ὡς συγκατάθεσις, ἐχαροποίησε μεγάλως τὴν θείαν της, ἥτις τῇ ὁμολόγησεν ὅτι μετ' οὐ πολὺ ἠλπίζε νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸν μελετώμενον γάμον της. Ἡ θέσις τῆς πριγκίπισσης ἦτο δεινὴ· ἠσθάνετο μὲν ἐν τῶ βάθει τῆς καρδίας της τὴν φλόγα τοῦ ἔρωτος κατακαίουσαν αὐτήν, ἀλλ' οὐχ ἤττον ἠρυθρία ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἔρωτός της ἦτο τὸ παίγιον τοῦ κόσμου. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ καρδιά της ἀμπεταλαντεύετο μεταξὺ ἔρωτος καὶ φιλαυτίας. Ἐπὶ τέλους, μετὰ μακρὰν ἀγωνίαν, ἡ φαντασιοπλίζια ὑπερίσχυσε τοῦ ἔρωτος καὶ ἀπεφάσισε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν θέλησιν τῆς θείας της.

Τὴν ἐπαύριον ἡ κόμησσα ἐκάθητο ἐντὸς τοῦ δωματίου της, συνομιλοῦσα μετὰ τοῦ πριγκίπου Μουραμπατῶν.

— Λοιπὸν δύναμαι νὰ ἐλπίσω; τῇ εἶπεν αὐτός.

— Ἐχω μεγάλας ἐλπίδας, ὥστε δύναμαι ἀπὸ τώρα νὰ σας ὀνομάσω ἀνεψιὸν μου.

— Ἄλλ' ἤκουσα νὰ λέγωσι κἄτι τι περὶ τῆς ἀνεψιάς σας... περὶ τινος ἀγρίου ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν ἐνθυμοῦμαι.

— Ἄ! ὅσην δι' αὐτὸ μὴ σας μέλει. Δύναμαι νὰ σας διαβεβχιώσω ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε.

— Πολὺ καλὰ... Κκι πότε θὰ γίνωσιν οἱ γάμοι μας;

— Ὅποτεν θελήσετε. Ἀπαιτεῖται ὁμως κκιρός ὅπως ἐτοιμασθῶσι τὰ τοῦ γάμου.

— Καὶ τί γίνεται ἡ πριγκίπισσα;

— Εἶνε ὀλίγον κακοδιάθετος. Ἄν ὁμως ἐπιθυμῆτε νὰ τὴν ἰδῆτε...

— Ὅχι, ὄχι· δὲν θέλω νὰ ταραξῶ τὴν ἡσυχίαν της. Ἦδη θ' ἀναχωρήσω καὶ θὰ ἐπανεέλθω μετὰ δύο ὥρας.

Καί, χαιρετίσας τὴν κόμησσαν, ἀνεχώρησεν.

Ἐπεται τὸ τέλος.